

Arrest

nr. 260 887 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri afkomst. U bent in december 1970 geboren in X, waar u ook uw hele leven woonde tot aan uw vertrek uit uw land in de zomer van 2009. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming in België dat u indiende op 31 juli 2009 verklaarde u dat u problemen kende na een conflict op het werk van uw man. Uw zoon van drie jaar oud kwam daarbij om het leven. U kon niet op bescherming rekenen van uw autoriteiten omdat de persoon met wie uw man een conflict had, hooggeplaatst was en connecties had. Het CGVS nam aangaande uw eerste verzoek op 4 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Deze beslissing werd op 22 juni 2010 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 9 september 2010 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde toen bij de verklaringen te blijven die u in het kader van uw eerste verzoek had ingediend. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde op 12 oktober 2010 dat uw tweede verzoek onontvankelijk was en nam ten aanzien van u een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag genomen. U ging hiertegen niet in beroep.

Op 7 november 2018 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming een verzonnen verhaal had verteld. U werd daartoe aangezet door de vrouw die u in België bij uw aankomst had opgevangen. Tevens durfde u eerder niet over de ware reden voor uw komst naar België te praten. De ware reden voor uw komst naar België is dat u lesbienne bent en uw familie en burens hierachter gekomen zijn. Daarnaast gaf u aan dat u als kind door uw vader continu vernederd en geslagen en door uw jongste broer getreiterd werd. Uw moeder gedroeg zich afstandelijk en vertrok van tijd tot tijd voor enkele maanden naar haar eigen vader waarbij ze u bij uw vader achterliet. Uw moeder deed enkele keren tevergeefs aangifte bij de politie. Uw vader werd dan wel opgepakt, maar kwam telkens snel vrij zonder verdere gevolgen. U verklaarde voorts dat u langdurig en ernstig (seksueel) mishandeld werd door uw jongere broer E. (...). Eind juli 1991, toen u 20 jaar oud was, werd u door E. (...) die toen 15 jaar was verkracht. U ondernam hierop een zelfmoordpoging. U ging hierna met uw tante naar een sanatorium waar u een jongen leerde kennen met wie u in oktober 1991 huwde. U ging aanvankelijk met hem in zijn dorp wonen, maar keerde na drie maanden terug naar Bakoe. De relatie met uw man was slecht; uw man interesseerde zich niet voor u. Hij verbleef vaak in zijn dorp, terwijl u in jullie appartement in Bakoe achterbleef. In 1992 werd uw zoon S. N. (...) (o.v. 6.750.912) geboren. U werd tijdens de afwezigheid van uw man nog meermaals door uw jongere broer aangerand. U werd een eerste keer zwanger van hem in 2002 en onderging toen een abortus. In november 2004 werd u opnieuw zwanger van uw broer en in juli 2005 beviel u van een zoon E. (...) die het syndroom van Down had. De jongen overleed in 2008 als gevolg van hoge koorts.

In 1995 had u uw buurvrouw S. (...) leren kennen, met wie u een hechte vriendschap opbouwde. Op 31 december 2005 begon u een amoureuze relatie met haar. Jullie gaven die avond aan elkaar toe dat jullie zich tot elkaar aangetrokken voelden. Sindsdien zagen jullie elkaar in het geheim. In april 2009 vertelde S. (...) haar jeugdvriendin V. (...) echter alles over jullie. Daarop werden zowel S. (...) als u door de burens gepest, getreiterd en uitgescholden. Een van de burens bracht ook uw familie op de hoogte. Uw moeder belde u en zei dat uw broer naar u toe zou komen. U vreesde dat hij u zou vermoorden. Op 29 april 2009 vluchtte u met uw zoon N. (...) van bij u thuis naar uw vriendin S. (...). Zij raadde u aan Azerbeidzjan te verlaten en naar België te gaan waar een nicht van haar woonde. U regelde een internationaal paspoort en een visum en reisde samen met uw zoon op 17 juli 2009 op legale wijze naar België.

Uw zoon werd in 2015 vanuit België naar Azerbeidzjan gerepatrieerd maar keerde in 2017 terug naar België.

In 2017 of 2018 was u van plan om in België met een zekere K. I. (...) te trouwen. U werd door een andere vrouw aan hem voorgesteld. I. (...) was gescheiden en door een huwelijk met hem zou u aan verblijfsdocumenten in België kunnen geraken. I. (...) voelde echter aan dat u geen gevoelens voor hem had en het plan werd afgevoerd.

Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legde u de Belgische asielinstanties voor het eerst uw Azerbeidzjaans paspoort voor, een fotootje van uw zoon E. (...) evenals een attest van een Belgische psychiater opgemaakt op 17 september 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Zo legde u een attest voor van psychiater Luc D. (...) dd 17 september 2018 dat deze dokter schreef ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming. In dit attest, waarin de motieven van uw derde verzoek om internationale bescherming uitvoerig staan beschreven, staat dat u tekenen van een zware depressie vertoont, dat u lijdt aan een ernstige vorm van post traumatische chronische stress en aan slapeloosheid en dat u nachtmerries heeft waarin u de gebeurtenissen opnieuw beleeft zonder op enige hulp te kunnen rekenen. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op 27 oktober 2020 zelf ook aan dat u slecht slaapt, nachtmerries heeft en medicatie gebruikt. U verklaarde dat u elke avond een kalmeringsmiddel neemt (het antidepressivum Escitalopram) en 's ochtends en 's avonds ook een pijnstiller (Tramazol) voor uw been, waardoor u altijd in slaap bent (CGVS 2, p. 34-35).

Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nu nog wordt opgevolgd door een psycholoog of psychiater, zei u dat dat niet het geval was. U zag uw psychiater voor het laatst in 2018 (CGVS 27/10/2020, p. 15). U gaf aan elke dag te werken, les te volgen en geen vrije tijd meer te hebben. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 oktober 2020 verklaarde u

voorts dat het goed ging met u en dat u werkte. Toen u hierop specifiek gevraagd werd of u zich in staat achtte om te spreken over de redenen waarom u voor de derde keer asiel vroeg in België, beantwoordde u deze vraag bevestigend door te zeggen dat u klaar was om op de vragen te antwoorden (CGVS 2, p. 2). Er werd u even later uitgelegd dat u de protection officer mocht onderbreken wanneer dit nodig was om verduidelijking te verkrijgen (CGVS 27/10/2020, p. 2 en 34).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u in staat was om logisch en helder te antwoorden op de vragen die u werden gesteld en dat u de vragen goed begreep. Uit het bovenstaande moge blijken dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming blijkt dat u in geval van terugkeer naar uw land uw familie en uw burens vreest die erachter zijn gekomen dat u een vriendin had en lesbische bent. U vreest om deze reden door uw broers of neven te worden omgebracht. Bovendien staat de samenleving in Azerbeidzjan heel negatief tegenover lesbiennes.

Er dient echter te worden gesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. U bent er om onderstaande redenen immers niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

U verklaarde in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming dat u tijdens uw eerste verzoek, dat u op 31 juli 2009 indiende, en tijdens uw tweede verzoek, dat u op 9 september 2010 indiende, alles verzonnen had. U durfde toen niet de ware redenen te vertellen waarom u in België internationale bescherming vroeg, dit omwille van de Azerische mentaliteit en omdat de smokkelaar u aangeraden had om te liegen. Pas in het kader van uw derde verzoek dat u indiende op 19 oktober 2018 durfde u de waarheid te vertellen. U werd sinds begin 2018 gevolgd door een psychiater en heeft er met hem over gepraat, waarop u besloot om zelf de waarheid te vertellen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 15).

Er moet echter worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt omdat niet kan worden ingezien waarom u tijdens uw vorige verzoeken om internationale bescherming over andere elementen dan uw seksuele oriëntatie, zoals het overlijden van uw kind, bedrieglijke verklaringen aflegde. In het kader van uw eerste en tweede verzoek gaf u aan dat uw zoon E. (...), dat in 2008 op driejarige leeftijd overleed, nota bene vermoord was en dat dokters de ware doodsoorzaak van uw kind niet schriftelijk hadden willen vastleggen (DVZ Verklaring 1e VIB vraag 16). In het kader van uw derde verzoek gaf u toe dat u toen gelogen had en uw zoon aan een ziekte was overleden (CGVS 2, p. 8). Dat u over zo'n tragisch gebeuren als het overlijden van uw kind bedrieglijke verklaringen aflegde, roept ernstige vragen op over uw algehele geloofwaardigheid.

Er kan evenmin worden ingezien waarom u ook over andere, minder zwaarwichtige maar niettemin relevante feiten, de waarheid niet vertelde of een aantal zaken verzweeg. Toen u tijdens uw gehoor in het kader van uw derde verzoek gevraagd werd naar uw broers, vermeldde u dat u drie broers had; R. (...), M. (...) en E. (...) (CGVS 1, p. 3 en CGVS 2, p. 9). Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u nochtans slechts twee broers te hebben en maakte u hoegenaamd geen melding van uw broer M. (...), die al sinds 1999 of 2000 in België zou verblijven (DVZ Verklaring 1e VIB, vraag 30 en CGVS 2, p. 9). Toen u gevraagd werd waarom u eerder geen melding gemaakt had van het bestaan van uw broer M. (...), zei u dat u geen zin had om over hem te spreken omdat jullie vijanden zijn (CGVS 2, p. 9). U heeft hem sinds uw aankomst in België in 2009 één keer gezien in 2011 of 2012, maar hij wil u niet meer kennen omdat hij iets over u gehoord heeft. Hij heeft daarentegen wel uw zoon een beetje geholpen (CGVS 2, p. 10). Dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming bewust verzweeg een broer te hebben die reeds in 1999 of 2000 naar België was gekomen en er internationale bescherming had gevraagd, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, temeer gezien u in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt met name uw broers te vrezen.

Ook over de verblijfplaats van uw ex-man vertelde u niet de waarheid. Tijdens uw eerste en tweede verzoek zei u dat uw man in Moskou verbleef, terwijl u dat in het kader van uw derde aanvraag ontkende en zei dat u ook over Moskou gelogen had (CGVS 2, p. 5), wat weinig uitstaans heeft met uw vrees omwille van uw seksuele oriëntatie.

Verder blijkt dat u ook over uw reisroute bedrieglijke verklaringen aflegde tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, die evenmin iets te maken heeft met uw geaardheid. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u eind juni 2009 op illegale wijze naar België reisde met de trein en vervolgens de auto (DVZ Verklaring 1ste VIB, vraag 34), terwijl u in het kader van uw huidige, derde verzoek verklaarde op legale wijze vanuit uw land met het vliegtuig naar België te hebben gereisd, waarbij u in het bezit was van uw Azerbeidzjaans reispaspoort met geldig Schengenvisum dat u nu voor het eerst voorlegde.

Voorts doen de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen die u in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming aflegde over de verblijfplaats van uw zoon S. N. (...) (o.v. 6.750.912) nog

verder afbreuk aan uw beweerde oprechtheid om nu de waarheid te vertellen. Zo verklaarde u tijdens uw derde verzoek op 07/11/2018 dat uw zoon in Duitsland woonde (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 12 en 21). Ook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw derde verzoek op 05/04/2019 zei u dat uw zoon sinds 2017 in Duitsland zat (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS in het kader van uw derde verzoek op 27/10/2020 verklaarde u dan weer dat uw zoon sinds 2017 in België was en hij nooit ergens anders had gewoond dan in Azerbeidzjan en België (CGVS 2, p. 6-7). U voegde hier nog aan toe dat hij een dag voor uw gehoor op 27/10/2020 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België om niet langer in illegaal verblijf te zijn (CGVS 2, p. 7). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen als zou uw zoon in Duitsland wonen, zei u dat hij enkele keren in Duitsland was geweest maar zonder er te wonen. U voegde hieraan toe dat u eerder had gezegd dat hij er woonde omdat hij tegen u gezegd had dat hij in Duitsland was toen hij u belde (CGVS 2, p. 7).

Voorgaande vaststellingen doen concluderen dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast omwille van ongeloofwaardige verklaringen die u heeft afgelegd aangaande diverse aspecten en dit doorheen uw opeenvolgende beschermingsverzoeken.

Wat nu de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie betreft, moet worden opgemerkt dat u er om onderstaande redenen niet in geslaagd bent deze aannemelijk te maken.

U gaf aan dat u behalve één meisje waar u van uw twaalfde tot uw zeventiende gevoelens voor had slechts één vrouwelijke partner had gehad in uw land; S. (...). Toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 werd gevraagd welke activiteiten jullie samen deelden behalve thee drinken en discussiëren, antwoordde u : 'We hadden seks samen. Niets bijzonders naast hetgeen ik al zei zoals discussiëren'. Toen u hierop werd gevraagd of u zich mooie, sterke momenten die jullie samen beleefden voor de geest kon halen, antwoordde u : 'Nee, maar we hielden ervan elkaar te strelen. Niets anders dan wat ik u al zei. We aaiden elkaar'. Toen u vervolgens gevraagd werd of er ook droevige momenten waren die jullie deelden en die u zich voor de geest kunt halen, antwoordde u dat dat enkel het geval was geweest toen u haar alles bekende en u haar vertelde over uw vader en de aanrandingen door uw broer. Toen u dezelfde vraag nogmaals werd gesteld, herhaalde u het voorgaande. Toen u hierop werd gevraagd of er nog sterke momenten waren die u samen met S. (...) beleefde en die u zich voor de geest kunt halen, antwoordde u : 'Nee, ik heb hier niets aan toe te voegen. Ik ben wel triest dat ik haar niet meer heb kunnen zien voor mijn vertrek' (CGVS 2, p. 27). De ontkennende en ontwijkende toon van uw antwoorden wijst niet op het bestaan van een langdurige, hechte relatie, die u nochtans beweerde te hebben gehad met S. (...).

Er werd verder een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over S. (...)s eerdere relaties met een vrouw. Toen u tijdens uw gehoor op 5 april 2019 werd gevraagd of S. (...) al relaties had gehad voor u, zei u dat dat niet het geval was geweest en u voor haar de eerste was geweest. Even later verklaarde u dan weer: 'Ze heeft me gezegd dat ze ooit wel een vriendin had gehad. Ik weet het niet meer.' Nog later verklaarde u: 'Ik herinner me dat ze me ooit zei dat er ooit wel een vrouw was geweest, maar had maar kort geduurd' (CGVS 1, p. 12). Toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 werd gevraagd of S. (...) voor u al andere partners had gehad, antwoordde u : 'Daar zei ze me niets over. We hebben daar nooit over gesproken.' (CGVS 2, p. 27). Toen u even later dezelfde vraag werd gesteld, antwoordde u : 'Ze heeft me niets gezegd. Ik vroeg haar dat eens en toen zei ze van niet'. Toen u verder gevraagd werd of ze u vertelde dat ze iemand zou hebben gehad voor u, zei u: 'Nee' (CGVS 2, p. 28). Het is frappant dat u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 eerst zei dat jullie daar nooit over gesproken hadden om even later te verklaren dat u haar dat eens gevraagd had. Toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 werd geconfronteerd met het feit dat u op 5 april 2019 had gezegd dat S. (...) iemand had gehad voor u, terwijl u even tevoren had verklaard dat ze u niets gezegd had over het feit of ze een relatie had gehad met een vrouw voor u, zei u : 'Ik wilde V. (...) zeggen. Voor mij was ze altijd met V. (...). Ik ben bijna zeker dat het haar vriendinnetje was'(CGVS, p. 28). Hiermee wordt de tegenstrijdigheid over het feit of S. (...) u nu wel of niet op de hoogte bracht van een eerdere relatie niet opgeheven. Het feit dat u op 27 oktober 2020 verklaarde dat jullie nooit met elkaar gesproken hadden over eerdere relaties en u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde, tast de geloofwaardigheid van uw relatie met S. (...) in ernstige mate aan. Er kan immers worden verwacht dat personen die een duurzame relatie met elkaar aangaan, wat volgens uw verklaringen uw geval was, met elkaar over eerdere partners spreken, zeker in een samenleving die niet tolerant is ten aanzien van personen uit de LGBTI gemeenschap.

Er werd daarnaast nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande S. (...), de vrouw met wie u een langdurige, intieme relatie verklaarde te hebben gehad. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS op 5 april 2019 dat S. (...) nooit getrouwd was geweest (CGVS 1, p. 5 en 12). Tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 verklaarde u nochtans dat S. (...) wel gehuwd was geweest en gescheiden was nadat haar exman een amoreuze relatie had gehad met een vriendin van S. (...), met wie haar ex-man uiteindelijk hertrouwde (CGVS 2, p. 28). Deze

tegenstrijdigheid aangaande een belangrijke gebeurtenis in het leven van S. (...) tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met S. (...) nog verder aan.

Ook al dateert uw relatie met S. (...) intussen van lang geleden (2005 – 2009) en verblijft u nu al elf jaar in België, kan niettemin worden verwacht dat u zich zou herinneren of deze vrouw, met wie u een geheime relatie had die uiteindelijk tot uw vlucht uit uw land leidde, al dan niet een relatie met een vrouw had voor ze u leerde kennen en of ze al dan niet getrouwd was geweest.

Er werd verder nog een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande de films die u samen bekeek met S. (...). U verklaarde dat S. (...) u nog voor jullie intieme relatie begon, uitnodigde om bij haar thuis naar films te kijken. Het ging om erotische films (CGVS 1, p. 7). Toen u gevraagd werd waar S. (...) deze video's (en foto's) vandaan haalde, zei u dat u dat niet wist en het haar ook niet gevraagd had (CGVS 1, p. 13). Toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 gevraagd werd waar S. (...) die erotische films vandaan haalde, zei u dat ze naar Moskou en Kazan ging waar ze familie had en van daaruit videocassettes en erotische foto's meebracht (CGVS 2, p. 24). Ook deze ongerijmdheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaarde relatie met S. (...) aan.

Het is verder opmerkelijk dat u, sinds u eind april 2009 met uw zoon naar uw collega Se. (...) ging, geen enkel contact meer hebt gehad met S. (...), die u sinds 1995 kende en met wie u een jarenlange, intieme relatie verklaarde te hebben gehad. U verklaarde niets meer van haar te hebben gehoord en enkel via uw moeder vernomen te hebben dat ze in 2011 omwille van dezelfde problemen die u gekend had naar Kazan in de Russische Federatie was verhuisd (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 29). Toen u gevraagd werd of u zelf geprobeerd had om contact te leggen met haar, zei u dat u dat niet had gedaan (CGVS 1, p. 9-10). U had daar wel zin in maar wist niet hoe u dat zou moeten doen (CGVS 2, p. 29). Het feit dat u zelf geen pogingen ondernam om met S. (...) in contact te komen of probeerde uit te zoeken hoe u dit zou kunnen doen, ook al verweet u haar alles aan haar jeugdvriendin V. (...) te hebben verteld, tast de geloofwaardigheid over uw relatie met S. (...) verder aan.

Bovenstaande tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over de eerdere relaties die S. (...) al dan niet zou hebben gehad, uw ongerijmdheden over de herkomst van films waar jullie naar zouden hebben gekeken, uw eerder ontwijkende antwoorden over wat jullie samen deelden en het gebrek aan initiatief dat u aan de dag legde om met haar in contact te komen, tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde duurzame liefdesrelatie met S. (...) compleet aan. Hierdoor kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw seksuele geaardheid. Het is immers tijdens deze relatie met S. (...), aan wie u verklaarde uw seksuele geaardheid voor het eerst te hebben onthuld, dat u bewust werd van uw eigen homoseksualiteit (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 25). U verklaarde in ditzelfde verband dat u de betekenis van de term lesbienne via S. (...) leerde kennen (CGVS 2, p. 16). Het is ook tijdens deze relatie dat u zelf voor het eerst te maken kreeg met homofobie geweld. Dit geweld waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, vloeiende immers rechtstreeks voort uit de ontdekking door uw burens van uw beweerde relatie met S. (...) (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 20). Aan deze door u aangehaalde uitingen van homofobie kan bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht.

Nog aangaande de onthulling van uw seksuele oriëntatie, zei u dat uw broer en moeder het vernamen toen uw moeder werd opgebeld door de man van A. (...), een van uw buurvrouwen. Toen u hierop werd gevraagd of uw vader op de hoogte werd gebracht van uw seksuele geaardheid, zei u dat hij altijd dronken was en in zijn eigen wereld leefde. Toen de vraag u nogmaals werd gesteld, zei u dat u het niet wist, aangezien uw vader altijd dronk. Toen u hierop gevraagd werd of uw vader achteraf via uw moeder hoorde over uw seksuele oriëntatie, antwoordde u : 'Ik denk het niet. In ieder geval weet ik het niet. Mijn vader heeft me altijd beledigd' (CGVS 2, p. 21). Dat u, die ook vanuit België jarenlang sporadisch contact onderhield met uw moeder (uit uw DVZ-verklaring blijkt immers dat u minstens tot november 2018 contact had met uw moeder), niet zou geweten hebben of uw moeder uw vader, die inmiddels overleden is, op de hoogte zou hebben gebracht van uw seksuele geaardheid is niet aannemelijk, temeer uit uw verklaringen blijkt dat uw gewelddadige vader tot aan zijn dood ergens in 2014 samen bleef wonen met uw moeder (CGVS 2, p. 8-9).

Het is in het verlengde hiervan evenmin aannemelijk dat u niet met zekerheid zou hebben trachten te achterhalen of uw oudste broer R. (...) op de hoogte raakte van uw seksuele geaardheid. Toen u gevraagd werd of uw broer R. (...) uw geraadheid had vernomen, antwoordde u : 'Dat weet ik niet. Het zou kunnen, maar ik weet dat niet. Hij heeft het misschien van iemand vernomen, want mijn moeder zei me dat mijn broers me wilden doden' (CGVS 2, p. 21). Net omdat u uw familie en met name uw broers vreest in geval van terugkeer naar uw land is het niet aannemelijk dat u niet zou hebben proberen te achterhalen of uw vader en broer R. (...) op de hoogte werden gebracht van uw seksuele geaardheid, ook al verklaarde u even later dat nu iedereen het weet aangezien uw familieleden vlakbij elkaar wonen (CGVS 2, p. 22).

Bovenop voorgaande vaststellingen, dient in uw dossier nog op het volgende te worden gewezen. Hoewel een zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een verzoeker bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet altijd spontaan en van bij aanvang van zijn verzoek zijn

seksuele oriëntatie durft aan te halen als mogelijke vervolgingsgrond, dit omwille van het taboe dat in bepaalde landen op dit thema rust, roept het feit dat u meer dan negen jaar na het indienen van uw eerste verzoek om internationale bescherming wachtte om de Belgische asielinstanties de waarheid te vertellen ernstige vragen op, temeer u ook tijdens uw eerste verzoek werd bijgestaan door een advocate en gewezen werd op het belang om de waarheid te vertellen.

Nu gaf u weliswaar aan dat u begin 2018 een psychiater raadpleegde, er met hem over sprak en besliste de waarheid te zeggen. Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u in het kader van uw tweede verzoek ook een psychologe en een psychiater raadpleegde en volgens uw verklaringen door hen van 2010 tot 2014 werd opgevolgd (CGVS 2, p. 14). Het feit dat u aangaf ook ten overstaan van deze hulpverleners te hebben gelogen, hen te hebben gesproken over uw kind, maar daarbij niet de waarheid te hebben verteld (psychologe M. (...) vermeldt in haar attest dat uw kind in verdachte omstandigheden overleed), tast uw algehele geloofwaardigheid nog verder aan (CGVS 2, p. 14).

Toen u uitleg werd gevraagd over uw talmende houding om de Belgische asielinstanties de waarheid te vertellen, zei u dat u intussen een aantal keer een aanvraag had ingediend voor een medische regularisatie. Ook dit argument kan niet overtuigen. Mocht u werkelijk vervolging riskeren in uw land omwille van uw seksuele geaardheid, kan worden verwacht dat u na de afsluiting van uw tweede verzoek in 2010 minder dan acht jaar zou hebben gewacht met het indienen van een derde verzoek in plaats van te hopen op een positieve uitkomst van een regularisatieaanvraag, zeker gezien u verklaarde in deze periode een vaste relatie te hebben gehad met een Kazachse vrouw (CGVS 2, p. 23).

U haalde verder nog aan dat u sinds uw eenentwintigste tot aan uw vertrek uit uw land ernstig werd misbruikt door uw jongere broer E. (...). Na uw huwelijk verkrachtte hij u bij u thuis, toen uw ex-man afwezig was. Hij bleef dit doen ook nadat hijzelf getrouwd was in 2002 of 2003. Uw broer E. (...) is de vader van uw zoontje E. (...), dat op driejarige leeftijd overleed (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 30). Ook aan deze verklaringen kan echter worden getwijfeld. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat uw broer de vader was van E. (...), zei u : 'Toen had ik enkel seks met mijn broer en niet met mijn man. Ik had toen geen seks met mijn man' (CGVS 2, p. 30). Toen u hierop werd gevraagd hoe uw man reageerde op uw zwangerschap, zei u dat uw man u niet geloofde toen u hem vertelde dat het kind van hem was. Toen u hierop werd gevraagd hoe uw man reageerde aangezien hij u niet geloofde, zei u ineens : 'Ik zei dat ik toen geen seks had met mijn man. Eigenlijk hebben we toen toch een keer seks gehad (...)'. Uw inconsistente verklaringen op dit vlak, die eveneens raken aan het beweerde misbruik door uw broer en (de evolutie van) de relatie met uw man, ondergraven uw geloofwaardigheid ter zake.

Bovenal moet worden opgemerkt dat uw beweerde vervolgingsfeiten moeilijk te rijmen vallen met de handelswijze die u hier zelf tegenover zette. Zo is het geenszins logisch dat u amper drie maanden na uw huwelijk, dat plaatsvond op 5 oktober 1991, besloot om vanuit het dorp waarvan uw man afkomstig was en waar u na uw huwelijk was gaan wonen, terug te verhuizen naar Baku. U gaf aan dat uw broer snel ontdekte dat u terug was en u vaak in uw woning kwam opzoeken, waar het misbruik herbegon (CGVS 1, p. 5-6). Nu gaf u weliswaar aan dat uw man u geen aandacht schonk. Aangezien u echter uw huwelijk net had afgesloten om aan de verschrikkingen te ontkomen die u in uw ouderlijk huis in Baku had doorstaan, waaronder de aanrandingen door uw jongste broer, is het niet aannemelijk dat u er omwille van een gebrek aan aandacht al na drie maanden terug naartoe zou trekken en er tot aan de geboorte van uw eerste kind eind 1992 helemaal alleen zou wonen tot uw man u er af en toe een bezoek kwam brengen. Uw gedragingen houden geen steek en ondermijnen verder het beweerde seksuele geweld dat in Baku zou zijn gepleegd door uw jongste broer.

Daarenboven moet worden benadrukt dat uw beweringen over de gebrekkige aandacht en de homoseksualiteit van uw man die u hieraan koppelt, evenzeer kunnen worden betwijfeld. Dit versterkt verder de gebrekkige logica inzake uw terugkeer naar Baku, alwaar de beweerde vervolgingsfeiten zich zouden hebben afgespeeld. Zo verklaarde u dat u wist dat uw man homoseksueel was omdat u hem betrapt had toen u in 1996 uw man op het platteland vervoegde. U betrapte uw man met een school- en legervriend, een zekere M. A. (...), in bed. U confronteerde uw man hiermee die alles bekende. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband. Zo verklaarde u eerst dat u uw man met zijn vriend M. A. (...) betrapte in M. A. (...)s bed waaraan u toevoegde dat het om een huis met twee verdiepingen ging. U betrapte hen in bed op de eerste verdieping toen ze elkaar kusten, waarop u snel weer vertrok (CGVS 2, p. 18). Toen u even later werd gevraagd of u zomaar M. (...)s huis mocht binnengaan, zei u dat de scène zich in feite afspeelde in het ouderlijk huis van de vader van uw ex-man en dus niet in M. (...)s huis (CGVS 2, p. 19). Het feit dat u eerst in detail beschreef hoe u uw man betrapte en daarbij aangaf hoeveel verdiepingen het huis van zijn vriend telde om hier even later op terug te komen en te zeggen dat uw ontdekking van zijn homoseksualiteit uiteindelijk toch niet op deze locatie plaatsvond, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de 'betrapping' van uw man en de hem door u toegeschreven homoseksualiteit in ernstige mate aan. Het is trouwens opmerkelijk dat u M. A. (...)s familienaam niet kende, die volgens uw verklaringen een jeugdvriend van uw man was met wie hij op school had gezeten en met wie hij naar het leger was gegaan, of deze niet

trachtte te achterhalen, aangezien hij volgens uw verklaringen een relatie had met uw ex-man. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u en uw ex-man bleven samenwonen tot 2009, het jaar waarin u uw land verliet. Ook al was hij in de periode dat jullie samenwoonden vaak afwezig, bleef hij tot 2009 komen en gaan, waaruit bezwaarlijk een desinteresse jegens u kan worden afgeleid. Bovendien ging u tot 2009 blijkbaar ook nog geregeld naar het dorp waar het ouderlijk huis van uw man lag en hij vaak verbleef, aangezien u verklaarde dat telkens wanneer een buur uit een naburig dorp u er tussen 1995 en 2009 zag, hij uw man beledigde (CGVS 2, p. 19). Uit het bovenstaande moge duidelijk blijken dat aan uw verklaringen over uw ex-man, wiens passieve houding jegens u ertoe bijdroeg dat het misbruik door uw broer E. (...) verder kon plaatsvinden, geen geloof kan worden gehecht.

Dat er aan uw verklaringen over het jarenlange misbruik dat u door toedoen van uw jongere broer onderging, geen geloof kan worden gehecht, wordt nog versterkt door uw talmende houding toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 gevraagd werd hoelang het misbruik was doorgegaan. Toen deze vraag u een eerste keer werd gesteld, antwoordde u: 'Hij heeft me nog een aantal keer verkracht.' Toen de vraag u nog eens werd gesteld, antwoordde u: 'Eerste keer in zomer 1991. Ik trouwde in oktober en verliet het huis.' Toen de vraag u andermaal werd gesteld, antwoordde u: 'Ik heb het niet berekend'. Het is enkel nadat uw advocate u met aandrang vroeg tot welk jaar dit misbruik plaatsvond, dat u aangaf dat dit tot 2009, tot uw vertrek naar België doorging (CGVS 2, p. 30). Ook al kan begrip worden opgebracht voor de pijnlijke herinneringen die dergelijke feiten oproepen, getuigen uw antwoorden van weinig doorleefdheid. Ten overvloede zij nog opgemerkt dat u verklaarde dat uw broer geen contact meer heeft met uw familie (Verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 19). Zelfs indien het beweerde misbruik uit het verleden zou worden aangenomen, hetgeen niet het geval is, kan niet worden besloten dat er wat u betreft nog sprake is van een toekomstgerichte vrees bij terugkeer. U heeft uw vrees voor uw broer E. (...) in geval van terugkeer naar uw land dan ook niet aangetoond.

U haalde in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming verder nog aan dat u tijdens uw jeugd werd vernederd en geslagen door uw vader, die altijd dronk, en u hiervoor niet bij uw moeder terecht kon (CGVS 1, p. 3). Hoe laakbaar deze feiten ook zijn, blijkt uit uw verklaringen dat deze feiten zich lang geleden afspeelden, ze op een bepaald moment stopten en uw vader inmiddels overleden is. Er is in dit verband dan ook geen sprake van een actuele vrees in uw hoofd.

Uit uw verklaringen blijkt ten slotte dat u met gezondheidsproblemen kampt. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u heel veel gezondheidsproblemen had en aan astma lijdt (DVZ Vragenlijst 1e VIB, vraag 8). U heeft een ernstige oftalmische aandoening waarvoor u sinds 2009 in België wordt opgevolgd (CGVS 2, p. 13). Er moet echter worden opgemerkt dat deze problemen, waarvoor u in België wordt behandeld, geen uitstaans hebben met de criteria die de toekenning van een beschermingsstatus wettigen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort bevat uw identiteitsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit het fotootje van uw zoon E. (...) blijkt dat hij leed aan het Downsyndroom. Het attest van psychiater Luc D. (...) dd 17 september 2018 dat deze dokter schreef ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming en dat hierboven reeds werd besproken, is grotendeels gebaseerd op de verklaringen die u bij deze dokter zou hebben afgelegd. Hoe dan ook kan het attest van psychiater D. (...), met wie uw advocate u in contact bracht (CGVS 1, p. 15), uw geloofwaardigheid niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de: "Schending van de artikels 48/3 §5, 48/3, §2, alinea 2 en 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 Schending van de artikels 2 en 3 van EHRM - schending van artikel 4, 5de van de Richtlijn van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie - Schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 - Schending van artikel 4, 3de, 4de en 5de van de Richtlijn 2004/ 83/ EH van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming - Schending het twijfelbeginsel ten gunste van de asielzoeker- Schending van het beginsel van goed bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen - Het nalaten van inoverwegingname van de psychologische staat van de verzoekende partij en haar gevolgen in het kader van het onderhavige verzoek om internationale bescherming".

Verzoekster merkt ter inleidende titel op "dat de twee persoonlijke gesprekken met de verzoekende partij door het CGVS in het Frans plaatsvonden, met de aanwezigheid van een tolk, die van Frans naar het Azeri vertaalde, terwijl de protection officer nadien, zodoende notities te nemen, een "vertaling" van het Frans naar het Nederlands maakte.

In het kader van het onderhavige beroep zal de verzoekende partij dientengevolge rechtstreeks in het Frans uittreksels uit de notities van deze twee persoonlijke gehoren citeren, wat betreft de taal waarin de vragen aan haar door de protection officer gesteld werden en de taal waarin de aanwezige tolk de door de verzoekende partij verstrekte antwoorden vertaalde."

Verzoekster gaat vervolgens in op haar procedurele noden. In dit kader voert zij aan:

"Ter inleidende titel moet eraan herinnerd worden, dat de verzoekende partij in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming, een attest heeft ingediend van Dr. Luc D. (...), psychiater, van 17 september 2018.

Dit certificaat luidde als volgt :

(...)

Dit certificaat maakt derhalve het volgende duidelijk :

- de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij ;
- haar moeilijkheid om haar seksuele geaardheid op te roepen, een element dat het mogelijk maakt uit te leggen om welke reden (en) de verzoekende partij deze seksuele geaardheid nooit heeft vermeld vóór de indiening van haar derde verzoek om internationale bescherming ;
- de praktische gevolgen van een ernstige depressie en een ernstige toestand van chronische posttraumatische stress, waar de verzoekende partij aan lijdt, namelijk de "oriëntatiestoornissen, fouten in datums, minimalisering van de feiten of een onverschilligheid om zowel zichzelf te verdedigen alsook vermijdingen (bijvoorbeeld).

Bovendien, en zoals Dr. Luc D. (...) opmerkt in hetzelfde attest, is de verzoekende partij sinds haar aankomst in België verschillende keren opgenomen in het Sint-Vincentiusziekenhuis in Antwerpen in psychiatrie, een element dat overigens niet door het CGVS in de bestreden beslissing wordt ontkracht.

Dit element laat dus toe om de grote psychologische / psychiatrische kwetsbaarheid van de verzoekende partij vast te stellen vanaf het moment, dat zij in België aankwam.

Evenzo maakt deze psychiatrische attest het mogelijk om aan te nemen, dat de verzoekende partij zich jarenlang had geschaamd voor haar verleden en de redenen, die haar ertoe brachten om Azerbeidzjan te ontvluchten, omwille waarvan deze redenen nooit aan de Belgische asielinstellingen zijn verklaard in het kader van haar twee eerdere verzoeken om internationale bescherming.

In dit verband moet worden opgemerkt, dat UNHCR in haar 'Beyond Proof'rapport erkent, dat de gevoelde schaamte ertoe kan leiden, dat een asielzoeker geen volledige verklaringen durft af te leggen :

(...)

Gelet op haar verleden en haar psychiatrische problemen kan aan de verzoekende partij niet worden verweten, dat zij deze gendervervolging niet heeft verklaard in haar twee eerdere verzoeken om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Nog steeds in verband met dit misverstand, moet de aandacht van de Raad worden gevestigd op het feit, dat de verzoekende partij feitelijk vele jaren heeft gewacht om haar seksuele oriëntatie, met inbegrip aan haar psychiater, toe te geven alsook de werkelijke redenen van haar vlucht uit Azerbeidzjan.

In dit verband is het CGVS eveneens van mening, in het vervolg van de bestreden beslissing, dat het feit dat de verzoekende partij 9 jaar na haar aankomst in België heeft gewacht met het vertellen van de waarheid aan de Belgische asielinstellingen ernstige vragen doet rijzen betreffende de geloofwaardigheid van de huidige verklaringen, dit vooral namelijk aangezien tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, de verzoekende partij eveneens werd bijgestaan door een advocaat en dat het belang van het vertellen van de waarheid benadrukt werd.

Het CGVS houdt daarbij echter in werkelijkheid geen rekening met de moeilijkheid voor de verzoekende partij om internationale bescherming, om vrijuit haar seksuele geaardheid en / of het seksuele geweld waarvan zij in haar geval slachtoffer was in haar land van herkomst, vrij uit te spreken.

Desbetreffend wordt het duidelijk vermeld in de "Self- Study Module 2 : Refugee Status Determination. Identifying Who is a Refugee" van UNHCR dat:

(...)

Er moet eveneens worden opgemerkt, dat de verzoekende partij dit geweld pas later kon vermelden, toen zij psychologische therapie begon bij dokter Luc D. (...), psychiater, in februari 2018, bijna 9 jaar na haar aankomst in België.

De verschillende medische documenten, die in de bijlage bij dit beroep zijn toegevoegd, maken het echter mogelijk om op duidelijke en ondubbelzinnige wijze vast te stellen, dat de verzoekende partij vanaf 2010 aan ernstige psychiatrische stoornissen lijdt, waarvoor zij werd behandeld en medicaties voor kreeg (bijlagen 3 tot 9).

Dezelfde medische documenten maken het eveneens mogelijk om vast te stellen, dat de verzoekende partij voor " zware psychiatrische problematiek " werd opgenomen op de psychiatrische afdeling van het Sint- Vincentius ziekenhuis te Antwerpen voor en dit gedurende de volgende periodes :

- van 12 mei 2012 tot 13 juni 2012 (bijlage 5) ;
- van 8 mei 2013 tot 4 juni 2013 (bijlage 7) ;
- in november 2014 (bijlage 9).

Deze dezelfde medische documenten tonen eveneens aan, dat de de verzoekende partij aan een " pathologische rouw " leed.

Gezien deze verschillende medische documenten, opgesteld " in tempore non suspecto ", lijkt het echter voor de hand liggend, dat de psychiatrische toestand van de verzoekende partij, sinds haar aankomst in België, jarenlang uiterst problematisch is en tot hospitalisatie van de verzoekende partij heeft geleid, namelijk driemaal tussen 12 mei 2012 en november 2014, drie ziekenhuisopnamen, elk meerdere weken, op de dienst psychiatrie van het Sint-Vincentiusziekenhuis te Antwerpen.

Uit het voorgaande volgt, dat de verzoekende partij vanwege haar psychiatrische toestand jarenlang, enerzijds niet kon praten over het ernstige seksuele geweld waarvan slachtoffer was door haar jongere broer en anderzijds over haar seksuele geaardheid.

In tegenstelling tot wat het CGVS in de bestreden beslissing beschouwt, is het duidelijk, dat deze elementen kunnen verklaren waarom de verzoekende partij geen derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend tussen het einde van het tweede verzoek van 12 oktober 2010 en 7 november 2018 (datum van de indiening van het derde verzoek om internationale bescherming).

Bovendien is het enkele feit, dat de verzoekende partij heeft aangegeven, dat zij sinds november 2018 niet is behandeld door een psychiater, niet voldoende om aan te nemen, dat de verklaringen van verzoekende partij in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming niet geloofwaardig zouden zijn.

In dit verband moet nogmaals worden opgemerkt, dat de verzoekende partij gedurende meerdere jaren werd behandeld door een psychiater (dit tussen 2010 en 2014) en driemaal in psychiatrie was opgenomen (zie hierboven).

Dientengevolge is het volkomen begrijpelijk, dat de verzoekende partij ervoor koos om, nadat zij uiteindelijk de werkelijke reden van haar vlucht uit Azerbeidzjan, de confrontatie met deze elementen te vermijden door zich in haar werk en studie te verdiepen.

Ter volledigheid zou ik uw aandacht willen vestigen op de redenering achter arrest nr. 128.529 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 september 2014, waarin de Raad specificeert dat :

(...)

In dit geval moet een identieke redenering worden gevolgd , gezien de ontwikkelingen van hiervoor.

Daarnaast moet eveneens worden opgemerkt, dat volgens de UNHCR :

(...)

Uit het voorgaande volgt, dat het CGVS bij de beoordeling van het derde verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet echt rekening heeft gehouden met haar psychiatrische toestand, de realiteit van haar psychiatrische problemen, nochtans geattesteerd in de verschillende medische documenten, die sinds 2010 door psychiaters zijn opgesteld en de gevolgen van deze psychiatrische aandoening voor het vermogen van de verzoekende partij om bij de Belgische asielinstanties de werkelijke redenen voor haar verzoek om internationale bescherming aan te kaarten.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt niet geldig en niet correct is gemotiveerd."

Verzoekster wijst verder op haar verklaringen omtrent haar reis en het door haar neergelegde paspoort en geeft aan:

"Desbetreffend is het volstrekt irrelevant om de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij wat betreft haar seksuele geaardheid en de daden van seksueel geweld, waarvan zij het slachtoffer was door haar broer E. (...), te beoordelen op basis van de verklaringen de verzoekende partij betreffende haar reis en dit in het kader van haar eerste twee verzoeken om internationale bescherming, die de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker in haar derde verzoek om internationale bescherming zou ondermijnen.

Deze redenering is des te meer waar, aangezien de verzoekende partij in het kader van dit derde verzoek om internationale bescherming, met ondersteunende documenten heeft verduidelijkt op welke wijze zij Azerbeidzjan had verlaten en het Belgische grondgebied was binnengekomen.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd is."

Omtrent het verwijt dat zij haar seksuele geaardheid en de problemen met E. niet eerder aanhaalde, herhaalt verzoekster vooreerst integraal de reeds hoger gedane uiteenzetting inzake haar psychische problemen. Vervolgens doet zij gelden:

“Bovendien en met betrekking tot de dood van haar zoon E. (...), heeft de verzoekende partij consequent verklaard, dat haar zoon E. (...) op driejarige leeftijd was overleden.

Wat betreft het feit, dat de verzoekende partij niet de werkelijke doodsoorzaak van haar zoon E. (...) had verklaard, in het kader van haar eerste twee verzoeken om internationale bescherming, die plaatsvond in de context van het syndroom van Down waaraan het kind leed, dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Zoals de verzoekende partij heeft aangegeven in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming, was haar zoon E. (...) metterdaad het resultaat van verkrachting waarvan zij jarenlang slachtoffer was door haar broer E. (...).

Het is duidelijk, dat de verzoekende partij niet kon verklaren, dat haar zoon E. (...) het syndroom van Down had en dat hij dientengevolge op 3-jarige leeftijd aan was overleden, zonder het seksueel geweld te vermelden, waar zij slachtoffer van was door haar door haar broer E. (...).

Evenzo is het duidelijk, dat de verzoekende partij, op basis van de in punt 2 °) hierboven uiteengezette redenen, niet in staat was om tijdens haar eerste twee verzoeken om internationale bescherming de waarheid aan de asielinstanties te verklaren, met name vanwege de ernst van haar psychiatrische aandoening (in dit verband dient te worden verwezen naar de ontwikkelingen die onder punt 2) hierboven zijn beschreven).

Subsidiair moet worden opgemerkt, dat de verzoekende partij consequent zowel bij de asielinstanties als bij haar behandelende psychiater, die haar in de jaren 2010 tot 2014 volgde, verklaard heeft, dat haar jongste zoon op 3-jarige leeftijd was overleden.

Desbetreffend moet worden opgemerkt, dat de medische documenten, die in bijlagen 3 t / m 9 zijn toegevoegd, vermelden dat de verzoekende partij leed aan " pathologische rouw " (" pathologische rouw ").

De verzoekende partij heeft derhalve nooit gelogen over het overlijden van haar zoon E. (...) zelf, maar enkel over de oorzaken van dit overlijden.

Uit het bovenstaande volgt dientengevolge, dat deze elementen, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing door het CGVS werd beschouwd, de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij in haar derde verzoek om internationale bescherming niet zouden kunnen aantasten. Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd is."

Met betrekking tot haar broer M., stelt verzoekster:

“Desbetreffend dient ten eerste te worden benadrukt, dat ondervraagd over dit punt, de verzoekende partij verklaard heeft, dat zij haar broer M. (...) niet had vermeld tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, omwille van het feit, dat zij geen relatie/ zeer slechte relatie met laatstgenoemde heeft, dit vanwege de seksuele geaardheid van de verzoekende partij.

Bovendien is het moeilijk te begrijpen om welke reden dit gebrek aan vermelding, door de verzoekende partij, dat een van haar broers, M. (...), al bijna 10 jaar in België was op het moment van de vlucht van de verzoekende partij uit Azerbaidjan, een reden zou zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren, aangezien de broer geen enkele rol had gespeeld bij de gebeurtenissen, die tot de vlucht van de verzoekende partij naar België hebben geleid.

Het lijkt er dus op, dat het CGVS zich concentreert op irrelevante details, die niet echt van belang zijn bij de beoordeling van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partij, op een dusdanige manier, die de weigeringsbeslissing zou rechtvaardigen.

Uit het voorafgaande vloeit derhalve voort, dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd, de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij in haar derde verzoek om internationale bescherming, niet zijn aangetast.

Bovendien, en zoals aangegeven door dokter Luc D. (...), psychiater, in zijn attest opgemaakt op 17 september 2018, vreesde de verzoekende partij represailles van haar haar broer, die in België is gevestigd.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd is."

Verzoekster voert verder aan:

“Dezelfde redenering als die in punt 3 °) hierboven, moet worden gevolgd met betrekking tot de kwestie van de verblijfplaats van de echtgenoot van de verzoekende partij, na haar vlucht uit Azerbeidzjan.

In feite lijkt het volstrekt irrelevant om zich te baseren op beweerde tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij betreffende de woonplaats van haar echtgenoot (bijv. -man), zodoende het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de verzoeker te beoordelen."

Eveneens betoogt verzoekster:

"Evenzo lijkt het volstrekt irrelevant om de geloofwaardigheid van de verzoekende partij te beoordelen met betrekking tot de feiten en gebeurtenissen, die tot haar vlucht uit Azerbeidzjan hebben geleid, door zich te baseren op beweerde tegenstrijdige of onduidelijke verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de woonplaats van haar zoon N. S. (...), hetzij in Duitsland en / of België.

Inderdaad heeft de verzoekende partij in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming nergens enige angst jegens haar zoon N. (...) vermeld.

Het lijkt dus totaal irrelevant, dat deze laatste sinds 2017 illegaal in Duitsland en / of België verblijft.

Bovendien, en zoals Dr. Luc D. (...) onderstreepte in zijn attest van 17 september 2018, kan de psychiatrische aandoening van de verzoekende partij leiden tot oriëntatiestoornissen en datumfouten (in het bijzonder), wat eveneens toelaat om het ontbreken van duidelijke en overeenstemmende verklaringen van de verzoekende partij betreffende dit punt te verklaren.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd is."

Aangaande haar seksuele geaardheid, wijst verzoekster vooreerst nogmaals de aandacht op haar psychiatrische/psychologische toestand, de ter staving hiervan neergelegde stukken en de hoger gedane uiteenzetting dienaangaande. Voorts verklaart zij:

"Het CGVS lijkt daarom op een eenzijdige, gedeeltelijke en totaal ongegronde manier van mening te zijn, dat een homoseksuele persoon, die in de context van een langdurige romantische relatie verkeert, noodzakelijkerwijs met haar huidige partner moet praten over haar eerdere romantische relaties.

Afgezien van het feit, dat deze bewering geen enkele objectieve grondslag heeft, is ze eveneens volstrekt irrelevant zodoende de geloofwaardigheid van de verzoekende partij met betrekking tot haar seksuele geaardheid te beoordelen.

Bovendien is het bij het lezen van de persoonlijke gehoornotities van de verzoekende partij (waarvan een kopie in het Frans als bijlage bij dit beroep is toegevoegd) duidelijk, dat de verzoekende partij betreffende dit punt de verklaringen de volgende heeft afgelegd :

(...)

In werkelijkheid bevatten deze verklaringen geen werkelijke tegenstrijdigheid.

Enerzijds vermoedde de verzoekende partij, dat S. (...) een romantische relatie had onderhouden met de zogenaamde V. (...), dit alleen vanwege de nabijheid van S. (...) en V. (...).

Dit element is echter nooit expliciet bevestigd door S. (...).

Aan de andere kant heeft de verzoekende partij duidelijk en consequent verklaard, dat S. (...) vóór hun romantische relatie volgens haar verklaringen nooit een romantische relatie had gehad met een andere vrouw, maar dat zij dat wel had gedaan, namelijk met " andere vrouw " voor een " korte tijd ". De verzoekende partij heeft naar alle waarschijnlijkheid een onderscheid gemaakt tussen een aanhoudende romantische relatie en een meer seksuele en kortstondige relatie.

Uit het voorgaande volgt, dat de verklaringen van de verzoekende partij in werkelijkheid weliswaar tot verwarring kunnen leiden, maar niet door een werkelijke tegenstrijdigheid worden aangetast.

Bovendien lijkt het CGVS voor grotendeels de gemeenschappelijke activiteiten tussen de verzoekende partij en S. (...) uit het oog te verliezen en deze te reduceren tot samenkomen en tijd doorbrengen met elkaar.

Dit element, dat meer voortkomt uit de gedeeltelijke en subjectieve beoordeling van het CGVS dan uit een objectief feit, lijkt volstrekt onbegrensd om de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij in verband met haar seksuele geaardheid te beoordelen.

De verzoekende partij woonde in een land en omgeving, die totaal gekant waren tegen homoseksuele relaties, wat de gemeenschappelijke activiteiten met S. (...), zoals pronken in het openbaar, niet bevorderde.

Uit het voorgaande volgt, dat deze elementen in werkelijkheid totaal irrelevant zijn voor een juiste beoordeling van de geloofwaardigheid van de uitspraken betreffende de seksuele geaardheid van de verzoekende partij.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd is."

Betreffende de vraag of S. (...) ooit getrouwd was, stelt verzoekster:

"Bij het lezen van de persoonlijke gehoornotities van de verzoekende partij (waarvan een kopie in het Frans als bijlage bij dit beroep is gevoegd), moet worden opgemerkt, dat de verzoekende partij op dit punt de volgende verklaringen heeft afgelegd :

(...)

Op dit punt moet worden opgemerkt, dat deze feiten vele jaren teruggaan (d.w.z. bijna 15 jaar) en dat het daarom mogelijk is, dat de verzoekende partij zich niet herinnerde, dat S. (...) blijkbaar kort getrouwd was op de leeftijd van 18.

Bovendien, en zoals Dr.Luc D. (...) onderstreepte in zijn medische attest van 17 september 2018, resulteert de psychiatrische / psychologische toestand van de verzoekende partij met name in oriëntatiestoornissen, fouten in datums, een minimalisering van de feiten, elementen die deze vermeende tegenstrijdigheid waarschijnlijk kunnen verklaren en rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt, dat deze elementen in werkelijkheid totaal irrelevant zijn voor een juiste beoordeling van de geloofwaardigheid van de uitspraken van de verzoekende partij betreffende haar seksuele geaardheid.

Uit het voorgaande volgt, dat het bestreden beslissing op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd is."

Met betrekking tot de films die S. had, geeft verzoekster aan:

"Bij het lezen van de persoonlijke gehoornotities van de verzoekende partij (waarvan een kopie in het Frans als bijlage bij dit beroep is gevoegd), moet worden opgemerkt, dat de verzoekende partij op dit punt de volgende verklaringen heeft afgelegd :

(...)

Bij lezing van de vragen, die de verzoekende partij op dit punt tijdens haar twee persoonlijke gehoren door het CGVS heeft gesteld, blijkt inderdaad, dat de verklaringen van de verzoekende partij in werkelijkheid geen enkele tegenstrijdigheid bevatten.

Eenzijds kan de vraag, die de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk gesprek op 5 april 2019 is gesteld als volgt worden opgevat : met welke middelen (" Waar had S. (...) die vandaan ") heeft S. (...) deze erotische cassettes en foto's verkregen?

Anderzijds luidde de vraag, gesteld aan de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk gehoor op 27 oktober 2020 als volgt : " Waar haalde ze die vandaan ?

De twee vragen, die aan de verzoekende partij tijdens haar twee persoonlijke gesprekken werden gesteld, waren dus niet op dezelfde manier geformuleerd en konden daarom door de verzoekende partij anders worden begrepen.

Uit het voorgaande volgt, dat deze verklaringen in werkelijkheid op geen enkele manier tegenstrijdig zijn.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt niet juist, noch toereikend, noch deugdelijk gemotiveerd is."

Omtrent het aan haar verweten gebrek aan pogingen tot contactopname met S., doet verzoekster gelden:

"In dit verband moet worden opgemerkt, dat de kritiek, die in dit verband op de verzoekende partij is geuit, niet relevant is om te beoordelen of de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging wegens haar seksuele geaardheid.

Eenzijds heeft de verzoekende partij duidelijk aangegeven, dat S. (...) sinds 2011 naar Kazan, in de Russische Federatie is verhuisd sinds het overlijden van haar moeder.

De verzoekende partij gaf eveneens aan deze informatie van haar (eigen) moeder te hebben gekregen en de verklaringen van de verzoekende partij betreffend dit punt bleven constant tijdens haar twee persoonlijke gehoren door het CGVS, maar de persoonlijke gehoren lagen wel bijna anderhalve jaar uit elkaar.

Bovendien kan het enkele feit, dat de verzoekende partij aangaf geen rechtstreeks contact te hebben gehad met S. (...) na haar vlucht uit Azerbeidzjan, onvoldoende afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verzoekende partij wat betreft de redenen voor haar derde verzoek om internationale bescherming.

Aan de verzoekende partij werd immers geen enkele vraag gesteld om te weten of zij überhaupt een telefoonnummer had waarmee zij S. (...) rechtstreeks kon bereiken.

De verzoekende partij heeft namelijk duidelijk aangegeven, dat er destijds geen gsm was ; dat zij zelfs in Azerbeidzjan geen telefonisch contact hadden en dat zij S. (...) eerlijk gezegd de schuld gaf, omdat zij hun relatie aan V. (...) (S. (...) 's vriendin) had verteld, diens gevolg was zij enigszins boos op S. (...).

Bij lezing van de bestreden beslissing is het duidelijk, dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met deze uitleg, die niettemin volkomen duidelijk en ondubbelzinnig is.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt niet deugdelijk is gemotiveerd."

Inzake haar vader, betoogt verzoekster:

“Ter inleidende titel moet worden opgemerkt, dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar moeder enerzijds en anderzijds met haar vader buitengewoon slecht was.

In dit verband dient te worden verwezen naar de uiteenzetting van de feiten, die hebben geleid tot de vlucht van de verzoekende partij naar België.

Bovendien, en zoals de verzoekende partij consequent heeft verklaard, werd de relatie tussen haar vader en moeder gekenmerkt door geweld en was haar vader grotendeels dronken.

Het lijkt dan ook niet abnormaal, dat de verzoekende partij niet bij haar moeder heeft geïnformeerd of haar vader op de hoogte was gebracht van het probleem vanwege haar (eigen) seksuele geaardheid.

Bovendien houdt het CGVS geen enkele rekening met de mentaliteit, die heerst in Azerbeidzjan en, meer bijzonder, met betrekking tot kwesties van seksuele geaardheid, zaken die volledig taboe zijn.

Het ligt dan ook voor de hand, dat de verzoekende partij, die tot 2018 zeer sporadisch contact had met haar moeder, niet heeft geprobeerd om informatie van haar moeder te krijgen betreffende het feit of haar eigen vader al dan niet op de hoogte was van haar seksuele geaardheid.”

Verzoekster vervolgt:

“Dezelfde redenering moet worden gevolgd met betrekking tot de kennis / gebrek aan kennis, door zijn broer R. (...), op een bepaalde manier wat betreft haar seksuele geaardheid.

In dit verband heeft de verzoekende partij aangegeven, dat haar broer R. (...) met zijn eigen gezin woonde en dat zijn vrouw niet wilde, dat hij contact met de verzoekende partij had.

Eveneens in dit verband stelt de verzoekende partij, dat het mogelijk was, dat haar broers door hun moeder ingelicht waren in verband met de seksuele geaardheid van de verzoekende partij (CGVS 2, p. 21).

Door de bestreden beslissing op deze manier te trachten te rechtvaardigen, onderzoekt het CGVS hoe dan ook niet werkelijk of de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Azerbeidzjan en dit vanwege haar seksuele geaardheid.

Het is inderdaad duidelijk, dat het CGVS er nog steeds niet in slaagt de algemene situatie van LGBTI-ers in Azerbeidzjan te onderzoeken.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt niet deugdelijk is gemotiveerd.”

Verzoekster verwijst verder naar de reeds hoger gedane uiteenzetting ter verklaring van het gegeven dat zij negen jaar wachtte alvorens de waarheid te vertellen.

Met betrekking tot *“het ontbreken van een verklaring van de verzoekende partij met betrekking tot haar seksuele geaardheid, met betrekking tot de daden van seksueel geweld waarvan zij het slachtoffer was door haar broer E. (...) en in verband met de werkelijke doodsoorzaak van haar zoon E. (...), dit in het kader van haar twee eerdere verzoeken om internationale bescherming”*, herhaalt verzoekster andermaal de reeds hoger gedane uiteenzetting aangaande haar psychiatrische problematiek en de ter staving hiervan neergelegde documenten.

Inzake het vaderschap van E. van haar overleden zoon, voert verzoekster aan:

“Eveneens in dit opzicht is het duidelijk, dat het CGVS niet werkelijk rekening heeft gehouden met de psychologische/ psychiatrische toestand van de verzoekende partij (zie hierboven).

Die psychologische toestand verklaart inderdaad de soms onnauwkeurige uitspraken van verzoekende partij betreffend dit punt.

Bovendien kan van een verzoekende partij om internationale bescherming niet worden verlangd, dat zij uiterst nauwkeurig en gedetailleerd is met betrekking tot feiten, die meer dan vijftien jaar geleden hebben plaatsgevonden, met name wanneer deze feiten traumatisch zijn voor de verzoekende partij, die een verzoek indient om internationale bescherming.

Uit het voorgaande volgt, dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd is.”

Omtrent het aantal verkrachtingen door haar broer, doet verzoekster gelden:

“Ter inleidende titel moet de aandacht van de Raad worden gevestigd op het volgende element: het CGVS lijkt van mening te zijn, dat de verzoekende partij uiterst nauwkeurige antwoorden had moeten kunnen geven in verband met het aantal verkrachtingen, door haar jongere broer E. (...).

Echter enerzijds, en zoals Dr Luc D. (...), psychiater, benadrukte in zijn medische attest van 17 september 2020, de verzoekende partij

(...)

De vermeende onnauwkeurigheid, die het CGVS tegen verzoekende partij stelt, kan dientengevolge gemakkelijk worden verklaard door haar psychologische / psychiatrische toestand.

Bovendien, en ondanks het huidige gebrek aan contact tussen de jongere broer van de verzoekende partij, E. (...), en haar familie, kan het CGVS niet worden gevolgd, wanneer deze van mening is, dat dit tot een afwezigheid van angst voor vervolging leidt, in de hoofd van de de verzoekende partij, in geval van terugkeer naar Azerbeidzjan.

Inderdaad, een vervolging in het verleden geeft aanleiding tot een weerlegbaar vermoeden van risico op vervolging.

Artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt immers :

(...)

Het gevolg van deze bepaling is, dat indien er in het verleden vervolging wordt vastgesteld - wat in dit geval degelijk een feit is - er een verschuiving in de bewijslast plaatsvindt. Het risico van toekomstige vervolging wordt verondersteld en het is aan de autoriteit en de bestuursrechter om aan te tonen " goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging niet opnieuw zal plaatsvinden

In de onderhavige zaak moeten zowel het seksuele geweld, waaraan de verzoekende partij werd blootgesteld vóór haar vlucht naar België, als de seksuele geaardheid van de verzoekende partij worden beschouwd als vastgesteld, in tegenstelling tot wat het CGVS in de bestreden beslissing overwoog.

Bijgevolg is het bestreden besluit op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd."

Vervolgens doet verzoekster gelden:

"Wat betreft de verklaringen van de verzoekende partij in verband met de homoseksualiteit van haar echtgenoot, moet allereerst de absurditeit van de redenering van het CGVS worden onderstreept, aangezien deze is gebaseerd op een gebrek aan kennis, door de verzoekende partij, wat betreft de achternaam van de zogenaamde M. A. (...).

Inderdaad, en zoals de verzoekende partij duidelijk aan de CGVS heeft aangegeven, ging het om een kameraad van haar echtgenoot.

Aan de verzoekende partij is niet gevraagd of zij contact heeft gehad met de zogenaamde M. A. (...).

In casu vormt het enkele feit, dat de verzoekende partij de achternaam van de zogenaamde M. A. (...) niet kon aangeven, met name vanwege haar psychische / psychiatrische toestand, geen juiste en geldige basis voor deze bestreden beslissing.

Ten slotte werd de verwarring, die de verzoekende partij had gemaakt betreffende de plaats waar zij haar echtgenoot en M. A. (...) had verrast, verklaard door de verzoekende partij (CGVS 2, p. 19) en kan gemakkelijk worden verklaard aan de hand van de psychologische / psychiatrische toestand van de verzoekende partij.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing op dit punt noch geldig, noch correct gemotiveerd is."

Over het neergelegde attest van dokter Luc D., geeft verzoekster verder aan:

"Desbetreffend dient allereerst naar de aanbeveling van de ontwikkelingen die onder punt 1 °) hierboven zijn genoemd te verwijzen.

Bovendien, indien het juist is, dat de psychiater, die de verzoekende partij behandelt volgt sinds februari 2018 geen commentaar kan geven op de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen van de verzoekende partij wat betreft de redenen voor haar vlucht uit Azerbeidzjan, kan Dr. DECLEIRE in de professionele kader, dat van hem is, een psychiatrische diagnose stellen, zoals in dit geval."

Vervolgens herhaalt verzoekster een aantal van de reeds meermaals uiteengezette argumenten inzake haar psychische problemen en de ter adstructie hiervan neergelegde documenten.

Verzoekster geeft nog een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In dit kader stelt zij voorts: *"In dit geval blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing, dat de motivering niet geschikt is, aangezien het Commissariaat geen rekening heeft gehouden met de bijzondere situatie van de verzoekende partij.*

(...)

Vermits het Commissariaat-generaal het 1ste artikel van het Verdrag van Genève heeft geschonden alsook het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, heeft het haar beslissing niet adequaat gemotiveerd, dit om redenen uiteengelegd en ontwikkeld hiervoor.

Rekening houdend hetgeen voorafgaat, is het onterecht dat het CGVS een beslissing heeft genomen, ten aanzien van de verzoekende partij, tot weigering tot het erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“om de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering tot de subsidiaire bescherming, genomen door het Commissariaat-Generaal, ten aanzien van de verzoekende partij, op datum van 15 december 2020 te hervormen (en aan hij ter kennis gebracht op datum van 17 december 2020) en om hij het statuut van vluchteling toe te kennen.

Ter subsidiaire titel, verzoekt de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Ter subsidiaire titel, en in het geval dat de vluchtelingenstatuut niet zou worden toegekend, verzoekt de verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing te vernietigen en zo niet de subsidiaire bescherming toe te kennen.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3) Kopie van het attest opgesteld door Doctor DB A. (...), psychiater, van 8 september 2010

4) Kopie van het attest opgesteld door Dokter DB A. (...), psychiater, van 13 december 2011

5) Kopie van het attest opgesteld door dokter DB A. (...), psychiater, en mevrouw G. M. (...), psycholoog, van 9 juli 2012

6) Kopie van het algemeen medisch attest van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door Dokter DB A. (...), psychiater, van 8 januari 2013

7) Kopie van het algemeen medisch attest van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door Dokter DB A. (...), psychiater, van 18 december 2013

8) Kopie van het algemeen medisch attest van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door Dokter DB A. (...), psychiater, van 13 maart 2014

9) Kopie van het type algemene medische verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door Dr. DB A. (...), psychiater, daterend van de Kopie van het type algemene medische verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door Dr. DB A. (...), psychiater, op 17 november 2014

10) Kopie van de aantekeningen van het persoonlijk gehoor van de verzoekende partij door het CGVS van 5 april 2019 (in het Frans)

11) Kopie van de aantekeningen van het persoonlijk gehoor van de verzoekende partij door het CGVS van 27 oktober 2020 (in het Frans).”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster ter inleidende titel opmerkt dat er tijdens de persoonlijke onderhouden werd vertaald van het Azeri naar het Frans en dat de *protection officer* een vertaling deed van het Frans naar het Nederlands, alsmede waar verzoekster op grond hiervan stelt dat zij *“dientengevolge rechtstreeks in het Frans uittreksels uit de notities van deze twee persoonlijke gehoren citeren , wat betreft de taal waarin de vragen aan haar door de protection officer gesteld werden en de taal waarin de aanwezige tolk de door de verzoekende partij verstrekte antwoorden vertaalde”*, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster volledig voorbijgaat aan de inhoud van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling dient op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van dit verzoek de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

In afwijking van voorgaande leden en onverminderd de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om de taal van het onderzoek te bepalen in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties, wordt een volgend verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling

tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing."

Dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoekster er, zoals blijkt uit de bijlage 26*quiquies* zoals opgenomen in het administratief dossier, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet van in kennis werd gesteld dat de taal waarin haar onderhavige, volgende verzoek zou worden onderzocht het Nederlands is. Bijgevolg is de taal die in de procedure voor zowel verweerder als de Raad diende en dient te worden gebruikt overeenkomstig artikel 51/4, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet het Nederlands en kan verzoekster niet op dienstige wijze verwijzen naar en citeren uit een (volgens haar) Franstalige versie van de notities van haar persoonlijke onderhouden.

De notities van de persoonlijke onderhouden van verzoekster zijn, dit overeenkomstig het voorgaande op rechtsgeldige wijze, immers opgesteld in het Nederlands, het administratief dossier bevat, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen waar zij gewag maakt van *"Franse uittreksels uit de notities van deze twee persoonlijke gehoren"*, geen in het Frans opgestelde notities van deze onderhouden en de taal die voor verweerder en de Raad diende en dient te worden aangewend betreft het Nederlands.

De stukken waarnaar verzoekster in dit kader verwijst, betreffen daarenboven in wezen eenvoudig uitgetypte documenten, zonder enige handtekening en (blijkens de inventaris bij het verzoekschrift) opgesteld door verzoekster of haar advocaat. Dit zijn eenzijdige stukken, die voor manipulatie vatbaar zijn, waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en die zijn opgesteld door een partij wiens taak en opdracht, met name de behartiging van de persoonlijke belangen van verzoekster, niet gelijklopend is met de taak en opdracht van de ambtenaar van het CGVS. Deze ambtenaar is onpartijdig en heeft geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig biedt hij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gelet op het voorgaande, wordt in hetgeen volgt verder geen rekening gehouden met de Franstalige citaten vanwege verzoekster in het verzoekschrift en worden enkel de overeenstemmende passages uit de notities van haar persoonlijke onderhouden, zoals opgenomen in het administratief dossier, in rekening gebracht.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."

Verzoekster werkt op generlei wijze *in concreto* uit hoe de voormelde bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze bepaling niet dienstig aangevoerd.

Verzoekster preciseert evenmin welk(e) bepaling(en) van artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) door de bestreden beslissing zou(den) zijn geschonden. Ook concretiseert zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verder kan in het geheel niet worden ingezien op welke Richtlijn en bepaling verzoekster doelt waar zij de schending aanvoert van *"artikel 4, 5de van de Richtlijn van de Fundamentele Rechten van de Europese Unie"*. Derhalve beroept zij zich niet op dienstige wijze op deze bepaling.

Verzoekster duidt ook niet concreet hoe verweerder *"de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen"* zou hebben geschonden. Bijgevolg wordt deze schending evenmin dienstig aangevoerd.

3.3. Waar verzoekster verwijst naar een aantal paragrafen van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 dient, overeenkomstig het bepaalde in artikel 40, tweede lid van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, in samenlezing met bijlage II bij deze richtlijn, deze verwijzing te worden gelezen als verwijzing naar de overeenstemmende paragrafen in artikel 4 van deze laatste richtlijn.

Dient in dit kader voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. De door verzoekster aangehaalde bepalingen zijn omgezet naar Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster zich te dezen niet dienstig en rechtsgeldig beroepen op de schending van deze in de voormelde richtlijn opgenomen bepalingen.

Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet wordt, in zoverre deze van toepassing zijn op verzoekster, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

3.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM (waarvan aangenomen kan worden dat verzoekster de schending aanvoert waar zij verwijst naar de artikelen 2 en 3 “van EHRM”) is dan ook niet aan de orde.

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing inzake verzoeksters psychische problemen en overige medische problemen, en de vraag in welke mate deze in haren hoofde bijzondere procedurele noden constitueren, met recht wordt gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Zo legde u een attest voor van psychiater Luc D. (...) dd 17 september 2018 dat deze dokter schreef ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming. In dit attest, waarin de motieven van uw derde verzoek om internationale bescherming uitvoerig staan beschreven, staat dat u tekenen van een zware depressie vertoont, dat u lijdt aan een ernstige vorm van post traumatische chronische stress en aan slapeloosheid en dat u nachtmerries heeft waarin u de gebeurtenissen opnieuw beleeft zonder op enige hulp te kunnen rekenen. U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud op 27 oktober 2020 zelf ook aan dat u slecht slaapt, nachtmerries heeft en medicatie gebruikt. U verklaarde dat u elke avond een kalmeringsmiddel neemt (het antidepressivum Escitalopram) en ‘s ochtends en ‘s avonds ook een pijnstiller (Tramazol) voor uw been, waardoor u altijd in slaap bent (CGVS 2, p. 34-35).

Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nu nog wordt opgevolgd door een psycholoog of psychiater, zei u dat dat niet het geval was. U zag uw psychiater voor het laatst in 2018 (CGVS 27/10/2020, p. 15). U gaf aan elke dag te werken, les te volgen en geen vrije tijd meer te hebben. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 oktober 2020 verklaarde u

voorts dat het goed ging met u en dat u werkte. Toen u hierop specifiek gevraagd werd of u zich in staat achtte om te spreken over de redenen waarom u voor de derde keer asiel vroeg in België, beantwoordde u deze vraag bevestigend door te zeggen dat u klaar was om op de vragen te antwoorden (CGVS 2, p. 2). Er werd u even later uitgelegd dat u de protection officer mocht onderbreken wanneer dit nodig was om verduidelijking te verkrijgen (CGVS 27/10/2020, p. 2 en 34).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u in staat was om logisch en helder te antwoorden op de vragen die u werden gesteld en dat u de vragen goed begreep. Uit het bovenstaande moge blijken dat in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Nu gaf u weliswaar aan dat u begin 2018 een psychiater raadpleegde, er met hem over sprak en besliste de waarheid te zeggen. Uit uw administratief dossier blijkt echter dat u in het kader van uw tweede verzoek ook een psychologe en een psychiater raadpleegde en volgens uw verklaringen door hen van 2010 tot 2014 werd opgevolgd (CGVS 2, p. 14). Het feit dat u aangaf ook ten overstaan van deze hulpverleners te hebben gelogen, hen te hebben gesproken over uw kind, maar daarbij niet de waarheid te hebben verteld (psychologe M. (...) vermeldt in haar attest dat uw kind in verdachte omstandigheden overleed), tast uw algehele geloofwaardigheid nog verder aan (CGVS 2, p. 14).

(...)

Uit uw verklaringen blijkt ten slotte dat u met gezondheidsproblemen kampt. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u heel veel gezondheidsproblemen had en aan astma lijdt (DVZ Vragenlijst 1e VIB, vraag 8). U heeft een ernstige oftalmische aandoening waarvoor u sinds 2009 in België wordt opgevolgd (CGVS 2, p. 13). Er moet echter worden opgemerkt dat deze problemen, waarvoor u in België wordt behandeld, geen uitstaans hebben met de criteria die de toekenning van een beschermingsstatus wettigen.

(...)

Het attest van psychiater Luc D. (...) dd 17 september 2018 dat deze dokter schreef ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming en dat hierboven reeds werd besproken, is grotendeels gebaseerd op de verklaringen die u bij deze dokter zou hebben afgelegd. Hoe dan ook kan het attest van psychiater D. (...), met wie uw advocate u in contact bracht (CGVS 1, p. 15), uw geloofwaardigheid niet herstellen."

Verzoekster slaagt er in het uitgebreide betoog dat zij meermaals herhaalt in het voorliggende verzoekschrift geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven.

Waar zij heden eenvoudigweg tracht te laten uitschijnen dat de verklaringen die zij aflegde in het kader van haar huidige, derde verzoek om internationale bescherming zouden stroken met de waarheid en in zoverre zij ter adstructie hiervan wijst op de inhoud van het meest recente, door haar neergelegde psychologische attest, afkomstig van psychiater D., dient immers vooreerst te worden opgemerkt dat dergelijk attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Te dezen blijkt overigens ook genoegzaam uit het neergelegde attest dat de arts die het betreffende attest heeft opgesteld, en die verzoekster blijkbaar slechts een aantal maanden heeft opgevolgd, het attest in kwestie duidelijk, uitdrukkelijk en nadrukkelijk opstelde op vraag van verzoekster, met het expliciete oogmerk om dit aan te wenden bij het indienen van haar huidige, derde verzoek om internationale bescherming en op basis van de verklaringen en gedragingen van verzoekster ten overstaan van de opsteller van dit attest en gedurende de periode van een aantal maanden. Dat deze arts zich bij de opstelling van dit attest volledig liet leiden door de gezegden van verzoekster gedurende een aantal gesprekken, blijkt daarbij eveneens duidelijk en genoegzaam uit de verdere inhoud van dit attest.

Daarenboven werd verzoekster, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing en zoals genoegzaam blijkt uit de betreffende verklaringen en stukken zoals aangereikt door verzoekster, ook in

het verleden, in de periode van 2010 tot 2014, reeds een aantal jaren opgevolgd door zowel een psychiater als een psycholoog en legde verzoekster ten overstaan van haar toenmalige hulpverleners, ondanks dat zij reeds jarenlang in België vertoefde en jarenlang werd begeleid en opgevolgd, geheel andere verklaringen af. Verzoekster zelf gaf blijkens het voorgaande immers aan ten overstaan van deze personen te hebben gelogen, hen wel te hebben gesproken over haar kind doch hen niet de waarheid te hebben verteld. Dat zij indertijd jarenlang een ander relaas volhield ten overstaan van zowel de Belgische asielinstanties als haar hulpverleners, doet eveneens ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas dat zij in 2018 gedurende haar psychologische begeleiding en opvolging die een aantal maanden duurde opdiste ten overstaan van haar toenmalige hulpverlener.

Mede gelet op het voorgaande, tracht verzoekster op basis van het psychologische attest van 2018 voorts volledig ten onrechte te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van haar psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte mocht worden geacht om reeds veel eerder haar huidige, derde verzoek om internationale bescherming in te dienen en de waarheid te vertellen.

Vooreerst kan in dit kader worden herhaald dat het ernstig afbreuk doet aan de bewijswaarde van (de inhoud van) dit stuk dat verzoekster ook in het verleden reeds jarenlang psychisch werd begeleid en opgevolgd en daarbij jarenlang een andere oorzaak verstreekte voor en leugenachtige verklaringen aflegde over de reden achter haar psychische problemen, dat in dit stuk uitdrukkelijk wordt aangegeven door de opsteller hiervan dat het werd opgesteld op vraag van verzoekster en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van het huidige, derde verzoek om internationale bescherming en dat de opsteller van dit attest zich bij het opstellen van dit attest duidelijk en volledig liet leiden door de verklaringen die verzoekster deed gedurende een aantal gesprekken met deze opsteller en die plaatsvonden over de periode van een aantal maanden.

Hoe dan ook blijkt uit het geheel van de neergelegde psychologische attesten verder dat verzoekster slechts psychologisch werd begeleid en opgevolgd van 2010 tot 2014 en, nadien, een aantal maanden in 2018. Hieruit blijkt geenszins dat zij ook in tussentijd zou hebben gekampt met een dermate ernstige psychische problematiek dat van haar niet mocht worden verwacht dat zij eerder een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Dit wordt in het attest immers niet met zoveel woorden gesteld en kan uit de bevindingen van de opsteller van het attest niet worden afgeleid. In het attest wordt immers slechts gewag gemaakt van een aantal symptomen, in 2018, in hoofde van verzoekster die konden leiden tot een aantal problemen bij het terug naar boven halen van traumatische herinneringen en bij een ondervraging omtrent deze trauma's. Nergens wordt daarbij aangegeven of aangetoond dat deze symptomen al die jaren speelden. Evenmin wordt hierin expliciet aangegeven of aangetoond dat van verzoekster ten gevolge hiervan de jaren voordien niet kon of mocht worden verwacht dat zij geen verzoek om internationale bescherming zou indienen en in dit kader, minstens op algemene wijze, gewag zou maken van het gegeven dat haar seksuele geaardheid en het misbruik vanwege haar broer ten grondslag zouden liggen van haar vertrek uit haar land van herkomst en haar nood aan internationale bescherming. In zoverre in dit kader in het attest wordt aangegeven dat zij dit eerder niet zou hebben gedaan uit schaamte en/of uit schrik jegens haar broer, dient verder te worden vastgesteld dat dit ook dit gegeven louter is gebaseerd op de verklaringen van verzoekster. Hoewel deze schaamte en schrik nog enigszins een verklaring zouden kunnen bieden voor het gegeven dat verzoekster niet van bij de aanvang van haar eerste verzoek om internationale bescherming de waarheid kon of wilde vertellen over haar voorgehouden seksuele voorkeur en het aangehaalde misbruik vanwege haar broer, kunnen deze verder geenszins verklaren waarom verzoekster twee volledige procedures om internationale bescherming doorliep met een ander asielrelaas. Nog minder kunnen deze verklaren waarom zij ook nadien nog meer dan acht jaar talmde alvorens, dit uiteindelijk meer dan negen jaren na haar aankomst in België, haar huidige, derde verzoek om internationale bescherming in te dienen en uiteindelijk de waarheid te vertellen. Verzoekster werd immers reeds jarenlang psychologisch begeleid en opgevolgd van 2010 tot 2014, had klaarblijkelijk wel de tegenwoordigheid van geest om een procedure in te leiden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en leefde reeds jarenlang in een samenleving waarin haar beweerde seksuele geaardheid aanvaard wordt en waarin er duidelijk de nodige bescherming voorhanden was tegen eventuele inbreuken vanwege haar broer. Bovendien zou zij in deze periode een vaste relatie hebben gehad met een vrouw.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij, middels haar verwijzing naar het betreffende attest, tracht te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van haar psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar huidige procedure om internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster niet concreet aantoont of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Uit het door verzoekster neergelegde psychologische attest van dokter D. blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te doen gelden, verder niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen.

Vooreerst kan in dit kader andermaal worden herhaald dat de bewijswaarde van (de inhoud van) dit attest danig wordt ondergraven door de hoger gedane vaststellingen dat verzoekster ook in het verleden reeds jarenlang psychisch werd begeleid en opgevolgd en daarbij jarenlang een andere oorzaak verstrekke voor en leugenachtige verklaringen aflegde over de reden achter haar psychische problemen, dat in dit stuk uitdrukkelijk wordt aangegeven door de opsteller hiervan dat het werd opgesteld op vraag van verzoekster en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van het huidige, derde verzoek om internationale bescherming en dat de opsteller van dit attest zich bij het opstellen van dit attest duidelijk en volledig liet leiden door de verklaringen die verzoekster deed gedurende een aantal gesprekken met deze opsteller en die plaatsvonden over de periode van een aantal maanden.

Hoe dan ook blijkt uit dit attest en de overige neergelegde attesten slechts dat verzoekster psychologisch werd begeleid en opgevolgd in de periode van 2010 tot 2014 en, nadien, een aantal maanden in 2018. Nadien werd verzoekster kennelijk niet begeleid of opgevolgd. Verzoekster gaf duidelijk aan dat zij haar psychiater voor het laatst zag in 2018, verklaarde dat zij sedertdien niet meer werd opgevolgd of begeleid door een psychiater of psycholoog en stelde dat zij elke dag ging werken, daarnaast les volgde en geen vrije tijd meer had. Bovendien gaf zij ten overstaan van het CGVS duidelijk te kennen dat het goed met haar ging en dat zij werkte. Verder gaf zij, wanneer specifiek gevraagd werd of zij zichzelf in staat achtte om te spreken over de redenen waarom zij voor de derde keer een verzoek om internationale bescherming indiende in België, aan dat zij klaar was om op de vragen te antwoorden. Eveneens werd haar uitgelegd dat zij de *protection officer* mocht onderbreken wanneer dit nodig was om verduidelijking te krijgen. Uit de notities van de persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat deze onderhoudsop normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat verzoekster tijdens de onderhoudsop in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete, logische en heldere antwoorden kon formuleren. Uit de notities van de persoonlijke onderhoudsop kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om ten gevolge van haar psychische problematiek de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijke onderhoudsop bij het CGVS nog steeds de symptomen zou hebben vertoond die meer dan twee jaar voordien werden vastgesteld, kan aldus hoegenaamd niet worden aangenomen.

Zo al aangenomen zou kunnen worden dat verzoekster deze symptomen nog wel zou hebben vertoond, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat het neergelegde attest is opgesteld in algemene bewoordingen, dat het zich onvoldoende precies en specifiek uitspreekt over de precieze aard en ernst van deze klachten en symptomen en/of de invloed en de impact hiervan op verzoeksters algemene en dagdagelijkse functioneren, alsmede dat hierin niet concreet wordt aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken. Op grond van de inhoud van het attest kan aldus hoogstens worden aangenomen dat verzoekster ten gevolge van de hierin opgesomde symptomen mogelijks een aantal problemen kon ondervinden wanneer zij rechtstreeks werd gevraagd om traumatische herinneringen op te halen en wanneer zij specifiek werd ondervraagd over de door haar ondergane, traumatische gebeurtenissen. Hieruit kan echter geheel niet worden afgeleid dat dit ook ten tijde van en gedurende de persoonlijke onderhoudsop bij het CGVS speelde en blijkt geenszins dat ten tijde van en gedurende deze persoonlijke onderhoudsop van haar niet mocht worden verwacht dat zij over haar asielrelaas en de door haar aangevoerde feiten en vrees, zeker in zoverre de gestelde vragen niet rechtstreeks polsten naar en handelden over de beweerde, traumatiserende feiten *an sich*, minstens in grote lijnen gedegen verklaringen zou kunnen afleggen en dat zij de kernelementen in haar relaas daarbij op een doorleefde, spontane en aannemelijke manier zou kunnen uiteenzetten.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische problemen en de overige, door haar aangehaalde medische problemen, dit mede gelet op hetgeen voorafgaat, nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig

begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van haar seksuele geaardheid en omwille van het gegeven dat zij jarenlang zou zijn blootgesteld aan seksueel misbruik vanwege haar jongere broer.

Zowel de ernst als de oprechtheid van verzoeksters voorgehouden vrees en nood aan internationale bescherming, worden daarbij vooreerst echter op ernstige wijze ondermijnd doordat zij de voormelde redenen niet vermeldde in het kader van haar eerste twee verzoeken om internationale bescherming, doordat zij ook nadien nog meer dan acht jaar talmde alvorens het huidige derde verzoek om bescherming in te dienen en doordat zij aldus slechts meer dan negen jaren na haar aankomst in België gewag maakte van deze redenen. Reeds hoger werd daarbij genoegzaam vastgesteld dat verzoekster ter verklaring van haar bijzonder laattijdige derde verzoek om internationale bescherming en het feit dat zij slechts meer dan negen jaren na haar aankomst in België deze verklaringen aflegde geen afdoende en dienstige uitleg heeft verschaft. Verzoeksters houding en handelwijze na aankomst in Europa en België getuigen derhalve in het geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster en vormen overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen als de geloofwaardigheid van de heden door haar ten berde gebrachte asielmotieven worden nog verder ondergraven doordat zij kennelijk tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde over het overlijden van haar zoontje. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Er moet echter worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt omdat niet kan worden ingezien waarom u tijdens uw vorige verzoeken om internationale bescherming over andere elementen dan uw seksuele oriëntatie, zoals het overlijden van uw kind, bedrieglijke verklaringen aflegde. In het kader van uw eerste en tweede verzoek gaf u aan dat uw zoontje E. (...), dat in 2008 op driejarige leeftijd overleed, nota bene vermoord was en dat dokters de ware doodsoorzaak van uw kind niet schriftelijk hadden willen vastleggen (DVZ Verklaring 1e VIB vraag 16). In het kader van uw derde verzoek gaf u toe dat u toen gelogen had en uw zoontje aan een ziekte was overleden (CGVS 2, p. 8). Dat u over zo’n tragisch gebeuren als het overlijden van uw kind bedrieglijke verklaringen aflegde, roept ernstige vragen op over uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat zij consequent verklaarde dat haar zoontje op driejarige leeftijd om het leven kwam en dat dit overlijden *an sich* niet wordt betwist, doet immers geenszins afbreuk aan de vaststelling dat zij over de reden van diens overlijden dermate tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde. Dat zij de werkelijke reden voor diens overlijden niet kon vermelden omdat deze gelinkt was aan het misbruik vanwege haar broer, kan verder niet worden gevolgd. Zij had namelijk weldegelijk en eenvoudigweg kunnen aangeven dat haar zoontje was overleden aan een ziekte en/of het syndroom van Down, zonder daarbij op het beweerde misbruik te moeten ingaan. Dat zij niet op het misbruik kon of wilde ingaan, kan op zich bovendien hoe dan ook niet verklaren waarom zij meende te moeten verzinnen dat haar zoontje werd vermoord door een hooggeplaatst persoon met veel connecties en in het kader van een conflict waarin haar man verwickeld was.

Eveneens worden de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters gezegd en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnd doordat zij tegenstrijdige, verhullende en leugenachtige verklaringen aflegde over haar broer M.. Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Er kan evenmin worden ingezien waarom u ook over andere, minder zwaarwichtige maar niettemin relevante feiten, de waarheid niet vertelde of een aantal zaken verzweeg. Toen u tijdens uw gehoor in het kader van uw derde verzoek gevraagd werd naar uw broers, vermeldde u dat u drie broers had; R. (...), M. (...) en E. (...) (CGVS 1, p. 3 en CGVS 2, p. 9). Tijdens uw eerste verzoek verklaarde u nochtans slechts twee broers te hebben en maakte u hoegenaamd geen melding van uw broer M. (...), die al sinds 1999 of 2000 in België zou verblijven (DVZ Verklaring 1e VIB, vraag 30 en CGVS 2, p. 9). Toen u gevraagd werd waarom u eerder geen melding gemaakt had van het bestaan van uw broer M. (...), zei u dat u geen zin had om over hem te spreken omdat jullie vijanden zijn (CGVS 2, p. 9). U heeft hem sinds uw aankomst in België in 2009 één keer gezien in 2011 of 2012, maar hij wil u niet meer kennen omdat hij iets over u gehoord heeft. Hij heeft daarentegen wel uw zoon een beetje geholpen (CGVS 2, p. 10). Dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming bewust verzweeg een broer te hebben die reeds in 1999 of 2000 naar België was gekomen en er internationale bescherming had gevraagd, doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, temeer gezien u in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt met name uw broers te vrezen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zij een slechte relatie had met deze broer en dat deze broer geen rol speelde in haar asielmotieven, kan namelijk vooreerst hoegenaamd niet verklaren waarom zij tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming beweerde slechts twee broers te hebben en geen enkele melding maakte van haar broer M., die reeds jarenlang in België zou verblijven. Dat deze broer geen rol speelde in haar asielmotieven, kan daarenboven bezwaarlijk ernstig worden genomen nu verzoekster, zoals zij even verder in het verzoekschrift overigens zelf uitdrukkelijk aanvoert en bevestigt, net represailles zou vrezen van onder andere deze broer.

Ook wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook over de verblijfplaats van uw ex-man vertelde u niet de waarheid. Tijdens uw eerste en tweede verzoek zei u dat uw man in Moskou verbleef, terwijl u dat in het kader van uw derde aanvraag ontkende en zei dat u ook over Moskou gelogen had (CGVS 2, p. 5), wat weinig uitstaans heeft met uw vrees omwille van uw seksuele oriëntatie.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte tracht zij de voormelde tegenstrijdigheid immers te minimaliseren. Dat zij zelfs over dermate eenvoudige en elementaire vragen dermate tegenstrijdige en klaarblijkelijk leugenachtige verklaringen aflegde, dit zonder hiervoor ook maar enige dienstige uitleg te verschaffen, vormt weldegelijk een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Verder blijkt dat u ook over uw reisroute bedrieglijke verklaringen aflegde tijdens uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, die evenmin iets te maken heeft met uw geaardheid. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u eind juni 2009 op illegale wijze naar België reisde met de trein en vervolgens de auto (DVZ Verklaring 1ste VIB, vraag 34), terwijl u in het kader van uw huidige, derde verzoek verklaarde op legale wijze vanuit uw land met het vliegtuig naar België te hebben gereisd, waarbij u in het bezit was van uw Azerbeidzjaans reispaspoort met geldig Schengenvisum dat u nu voor het eerst voorlegde.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Andermaal tracht zij ten onrechte haar voormelde, manifest leugenachtige en bedrieglijke verklaringen te minimaliseren. Verzoekster biedt niet de minste uitleg voor het gegeven dat zij tijdens haar eerste twee verzoeken om internationale bescherming kennelijk leugenachtige verklaringen aflegde omtrent haar reisweg naar België en jarenlang haar paspoort achterhield. Dat zij er niet voor terugdeinsde om over dermate elementaire en essentiële informatie volledig bedrieglijke verklaringen af te leggen, werpt een ernstige smet op de geloofwaardigheid van haar overige gezegden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts doen de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen die u in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming aflegde over de verblijfplaats van uw zoon S. N. (...) (o.v. 6.750.912) nog verder afbreuk aan uw beweerde oprechtheid om nu de waarheid te vertellen. Zo verklaarde u tijdens uw derde verzoek op 07/11/2018 dat uw zoon in Duitsland woonde (DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 12 en 21). Ook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS in het kader van uw derde verzoek op 05/04/2019 zei u dat uw zoon sinds 2017 in Duitsland zat (CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS in het kader van uw derde verzoek op 27/10/2020 verklaarde u dan weer dat uw zoon

sinds 2017 in België was en hij nooit ergens anders had gewoond dan in Azerbeidzjan en België (CGVS 2, p. 6-7). U voegde hier nog aan toe dat hij een dag voor uw gehoor op 27/10/2020 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België om niet langer in illegaal verblijf te zijn (CGVS 2, p. 7). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen als zou uw zoon in Duitsland wonen, zei u dat hij enkele keren in Duitsland was geweest maar zonder er te wonen. U voegde hieraan toe dat u eerder had gezegd dat hij er woonde omdat hij tegen u gezegd had dat hij in Duitsland was toen hij u belde (CGVS 2, p. 7)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Opnieuw vergenoegt zij zich tot een poging teneinde de voormelde, nochtans frappante, tegenstrijdigheden in haar verklaringen te minimaliseren. Waar zij verwijst naar het attest van dokter D., kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Uit dit attest kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoekster niet bij machte mocht worden geacht om over dermate eenvoudige en elementaire vragen omtrent de verblijfplaats van haar zoon, dewelke niet de minste uitstaans hebben met het beweerde trauma in haren hoofde, gedegen verklaringen af te leggen. Dat verzoekster zelfs over dergelijke basisvragen omtrent haar meest naaste familieleden frappant tegenstrijdige en bijgevolg kennelijk ongeloofwaardige en bedrieglijke verklaringen aflegt, doet weldegelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Dat verzoekster dermate tegenstrijdige, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde en aflegt omtrent een veelheid aan dusdanig eenvoudige, elementaire en opvallende elementen, zoals de reden achter het overlijden van haar zoontje, het bestaan en het verblijf in België van haar broer, de verblijfplaats van haar echtgenoot, haar reisweg naar België en de verblijfplaats van haar zoon, maakt dat haar algehele geloofwaardigheid op fundamentele is ondermijnd en laat niet toe aan haar gezegden nog enig geloof te hechten. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

"Voorgaande vaststellingen doen concluderen dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast omwille van ongeloofwaardige verklaringen die u heeft afgelegd aangaande diverse aspecten en dit doorheen uw opeenvolgende beschermingsverzoeken."

Omtrent verzoeksters beweerde seksuele geaardheid, wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd:

"U gaf aan dat u behalve één meisje waar u van uw twaalfde tot uw zeventiende gevoelens voor had slechts één vrouwelijke partner had gehad in uw land; S. (...). Toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 werd gevraagd welke activiteiten jullie samen deelden behalve thee drinken en discussiëren, antwoordde u : 'We hadden seks samen. Niets bijzonders naast hetgeen ik al zei zoals discussiëren'. Toen u hierop werd gevraagd of u zich mooie, sterke momenten die jullie samen beleefden voor de geest kon halen, antwoordde u : 'Nee, maar we hielden ervan elkaar te strelen. Niets anders dan wat ik u al zei. We aaiden elkaar'. Toen u vervolgens gevraagd werd of er ook droevige momenten waren die jullie deelden en die u zich voor de geest kunt halen, antwoordde u dat dat enkel het geval was geweest toen u haar alles bekende en u haar vertelde over uw vader en de aanrandingen door uw broer. Toen u dezelfde vraag nogmaals werd gesteld, herhaalde u het voorgaande. Toen u hierop werd gevraagd of er nog sterke momenten waren die u samen met S. (...) beleefde en die u zich voor de geest kunt halen, antwoordde u : 'Nee, ik heb hier niets aan toe te voegen. Ik ben wel triest dat ik haar niet meer heb kunnen zien voor mijn vertrek' (CGVS 2, p. 27). De ontkennende en ontwijkende toon van uw antwoorden wijst niet op het bestaan van een langdurige, hechte relatie, die u nochtans beweerde te hebben gehad met S. (...)."

Verzoekster voert blijkens een lezing van het verzoekschrift, dit mede gelet op het voorgaande, niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de voormelde motieven. Uit haar voormelde gezegden blijkt genoegzaam dat zij niet bij machte bleek om op een spontane, doorleefde, concrete en geloofwaardige wijze te verhalen over haar relatie met S.. In tegenstelling met wat zij tracht te laten uitschijnen, mocht zulks weldegelijk van haar worden verwacht. Ook en net in een samenleving waarin op dergelijke relatie een taboe rust en in het geheim wordt beleefd, kan immers worden verwacht dat partners die zulke relatie onderhouden hierover op een spontane, doorleefde, concrete en geloofwaardige wijze kunnen vertellen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing inzake verzoeksters voorgehouden (enige) lesbische relatie in haar land van herkomst terecht aangegeven:

"Er werd verder een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over S. (...)s eerdere relaties met een vrouw. Toen u tijdens uw gehoor op 5 april 2019 werd gevraagd of S. (...) al relaties had gehad voor u, zei u dat dat niet het geval was geweest en u voor haar de eerste was geweest. Even later verklaarde u dan weer: 'Ze heeft me gezegd dat ze ooit wel een vriendin had gehad. Ik weet het niet meer.' Nog later verklaarde u: 'Ik herinner me dat ze me ooit zei dat er ooit wel

een vrouw was geweest, maar had maar kort geduurd' (CGVS 1, p. 12). Toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 werd gevraagd of S. (...) voor u al andere partners had gehad, antwoordde u : 'Daar zei ze me niets over. We hebben daar nooit over gesproken.' (CGVS 2, p. 27). Toen u even later dezelfde vraag werd gesteld, antwoordde u : 'Ze heeft me niets gezegd. Ik vroeg haar dat eens en toen zei ze van niet'. Toen u verder gevraagd werd of ze u vertelde dat ze iemand zou hebben gehad voor u, zei u : 'Nee' (CGVS 2, p. 28). Het is frappant dat u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 eerst zei dat jullie daar nooit over gesproken hadden om even later te verklaren dat u haar dat eens gevraagd had. Toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 werd geconfronteerd met het feit dat u op 5 april 2019 had gezegd dat S. (...) iemand had gehad voor u, terwijl u even tevoren had verklaard dat ze u niets gezegd had over het feit of ze een relatie had gehad met een vrouw voor u, zei u : 'Ik wilde V. (...) zeggen. Voor mij was ze altijd met V. (...). Ik ben bijna zeker dat het haar vriendinnetje was'(CGVS, p. 28). Hiermee wordt de tegenstrijdigheid over het feit of S. (...) u nu wel of niet op de hoogte bracht van een eerdere relatie niet opgeheven. Het feit dat u op 27 oktober 2020 verklaarde dat jullie nooit met elkaar gesproken hadden over eerdere relaties en u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegde, tast de geloofwaardigheid van uw relatie met S. (...) in ernstige mate aan. Er kan immers worden verwacht dat personen die een duurzame relatie met elkaar aangaan, wat volgens uw verklaringen uw geval was, met elkaar over eerdere partners spreken, zeker in een samenleving die niet tolerant is ten aanzien van personen uit de LGBTI gemeenschap."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Haar psychische toestand kan gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande geenszins een verklaring bieden voor de voormelde vaststellingen. De verklaringen die zij in het kader van het voorgaande aflegde zijn verder duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en kennelijk met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster tracht aan te brengen en kunnen hoegenaamd niet worden toegeschreven aan de vraagstelling. Uit de betreffende passages uit de notities van verzoeksters persoonlijke onderhouds bij het CGVS blijkt duidelijk en genoegzaam dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zowel de vraag of zij met S. sprak over haar eerdere relaties als de vraag of S. al dan niet eerdere relaties had. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud gaf verzoekster initieel eenduidig aan dat S. nooit eerder een relatie had met een vrouw. Even verder gaf zij, gevraagd wanneer S. besepte dat zij lesbisch was, aan dat zij dit niet wist maar zich wel vaag herinnerde dat S. haar een keer had verteld dat zij lang geleden een vriendin had. Gevraagd of aldus niet kan worden gesteld dat S. haar geaardheid met verzoekster ontdekte, gaf verzoekster nogmaals aan dat zij zich herinnerde dat S. haar had verteld dat zij een andere vrouwelijk partner had gehad, zij het voor een korte periode (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.12). Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud beweerde verzoekster dan weer dat S. haar nooit iets had gezegd over het feit of zij eerder reeds een partner had gehad. Nogmaals gevraagd of S. voor haar ooit een vrouwelijke partner had, herhaalde zij dat S. haar hierover niets had verteld. Vervolgens wijzigde zij dit en gaf zij aan dat zij dit wel ooit aan S. had gevraagd, maar dat S. haar had geantwoord van niet. Wel zou zij het vermoeden hebben gehad dat S. ooit een vriendin had gehad. Gevraagd of zij haar dit vroeg, stelde zij dan weer van niet. Wanneer zij met deze aperte tegenstrijdigheden in haar gezegden werd geconfronteerd, vergenoegde zij zich er vervolgens toe haar eerder geuite vermoeden te bevestigen en aan te geven dat zij hiervan bijna zeker was (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.27-28).

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Er werd daarnaast nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande S. (...), de vrouw met wie u een langdurige, intieme relatie verklaarde te hebben gehad. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS op 5 april 2019 dat S. (...) nooit getrouwd was geweest (CGVS 1, p. 5 en 12). Tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 verklaarde u nochtans dat S. (...) wel gehuwd was geweest en gescheiden was nadat haar exman een amoureuze relatie had gehad met een vriendin van S. (...), met wie haar ex-man uiteindelijk hertrouwde (CGVS 2, p. 28). Deze tegenstrijdigheid aangaande een belangrijke gebeurtenis in het leven van S. (...) tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw relatie met S. (...) nog verder aan."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij verwijst naar haar psychische problematiek, kan dienstig worden gewezen op de vaststellingen die hieromtrent reeds hoger werden gedaan. Ook het tijdsverloop sedert de relatie die zij had met S. kan geenszins een verklaring bieden voor haar manifest tegenstrijdige verklaringen in het kader van de vraag of S. al dan niet ooit getrouwd was. Redelijkerwijze kan namelijk worden aangenomen dat een dergelijk belangrijk gegeven haar zou zijn bijgebleven. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat, zo verzoekster het antwoord op deze vraag niet (meer) wist, zij dit had kunnen en moeten aangeven. Verzoekster deed zulks echter niet en antwoordde, dit op strijdige wijze, op de gestelde vragen. Dat zij tijdens het eerste persoonlijke onderhoud beweerde dat S. nooit gehuwd was en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud

beweerde van wel, en in dit kader bovendien de nodige bijkomende informatie verstrekke, doet weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde relatie met deze persoon en geaardheid.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Er werd verder nog een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande de films die u samen bekeek met S. (...). U verklaarde dat S. (...) u nog voor jullie intieme relatie begon, uitnodigde om bij haar thuis naar films te kijken. Het ging om erotische films (CGVS 1, p. 7). Toen u gevraagd werd waar S. (...) deze video's (en foto's) vandaan haalde, zei u dat u dat niet wist en het haar ook niet gevraagd had (CGVS 1, p. 13). Toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 gevraagd werd waar S. (...) die erotische films vandaan haalde, zei u dat ze naar Moskou en Kazan ging waar ze familie had en van daaruit videocassettes en erotische foto's meebracht (CGVS 2, p. 24). Ook deze ongerijmdheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaarde relatie met S. (...) aan.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Haar voormelde gezegden zijn weldegelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Dit kan blijkens de betreffende passages in de notities van de persoonlijke onderhouden verder geenszins worden toegeschreven aan de vraagstelling. Verzoekster zelf gaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers duidelijk en in niet mis te verstande bewoordingen aan dat zij niet wist waar S. het beeldmateriaal vandaan haalde. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde zij echter dat S. dit meebracht vanuit Moskou en Kazan wanneer zij daar op bezoek ging bij familie.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Het is verder opmerkelijk dat u, sinds u eind april 2009 met uw zoon naar uw collega Se. (...) ging, geen enkel contact meer hebt gehad met S. (...), die u sinds 1995 kende en met wie u een jarenlange, intieme relatie verklaarde te hebben gehad. U verklaarde niets meer van haar te hebben gehoord en enkel via uw moeder vernomen te hebben dat ze in 2011 omwille van dezelfde problemen die u gekend had naar Kazan in de Russische Federatie was verhuisd (CGVS 1, p. 9 en CGVS 2, p. 29). Toen u gevraagd werd of u zelf geprobeerd had om contact te leggen met haar, zei u dat u dat niet had gedaan (CGVS 1, p. 9-10). U had daar wel zin in maar wist niet hoe u dat zou moeten doen (CGVS 2, p. 29). Het feit dat u zelf geen pogingen ondernam om met S. (...) in contact te komen of probeerde uit te zoeken hoe u dit zou kunnen doen, ook al verweet u haar alles aan haar jeugdvriendin V. (...) te hebben verteld, tast de geloofwaardigheid over uw relatie met S. (...) verder aan.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat er indertijd geen gsm was en dat zij geen telefoonnummer had van S. kan geenszins volstaan om te verklaren waarom zij naliet om andere mogelijkheden te overwegen en te exploreren teneinde contact op te nemen met S.. Evenmin kan verzoekster dit gebrek aan overweging of pogingen teneinde contact op te nemen met S. verklaren door haar betoog in het verzoekschrift dat zij zulks niet wilde omdat zij boos was op S.. Bij het CGVS gaf zij blijkens het voorgaande immers nog duidelijk aan dat zij wel contact wilde opnemen met S.. Gelet op haar voorgehouden, jarenlange, intieme relatie met deze persoon en de bewering dat S. omwille van dezelfde problemen als haar het land zou zijn ontvlucht, mocht zulks bovendien weldegelijk van verzoekster worden verwacht.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Bovenstaande tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over de eerdere relaties die S. (...) al dan niet zou hebben gehad, uw ongerijmde verklaringen over de herkomst van films waar jullie naar zouden hebben gekeken, uw eerder ontwijkende antwoorden over wat jullie samen deelden en het gebrek aan initiatief dat u aan de dag legde om met haar in contact te komen, tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde duurzame liefdesrelatie met S. (...) compleet aan. Hierdoor kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw seksuele geaardheid. Het is immers tijdens deze relatie met S. (...), aan wie u verklaarde uw seksuele geaardheid voor het eerst te hebben onthuld, dat u bewust werd van uw eigen homoseksualiteit (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 25). U verklaarde in ditzelfde verband dat u de betekenis van de term lesbienne via S. (...) leerde kennen (CGVS 2, p. 16). Het is ook tijdens deze relatie dat u zelf voor het eerst te maken kreeg met homofobie geweld. Dit geweld waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden, vloeiende immers rechtstreeks voort uit de ontdekking door uw burens van uw beweerde relatie met S. (...) (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 20). Aan deze door u aangehaalde uitingen van homofobie kan bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht.”

Het voormelde klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld:

“Nog aangaande de onthulling van uw seksuele oriëntatie, zei u dat uw broer en moeder het vernamen toen uw moeder werd opgebeld door de man van A. (...), een van uw buurvrouwen. Toen u hierop werd gevraagd of uw vader op de hoogte werd gebracht van uw seksuele geaardheid, zei u dat hij altijd

dronken was en in zijn eigen wereld leefde. Toen de vraag u nogmaals werd gesteld, zei u dat u het niet wist, aangezien uw vader altijd dronk. Toen u hierop gevraagd werd of uw vader achteraf via uw moeder hoorde over uw seksuele oriëntatie, antwoordde u : 'Ik denk het niet. In ieder geval weet ik het niet. Mijn vader heeft me altijd beledigd' (CGVS 2, p. 21). Dat u, die ook vanuit België jarenlang sporadisch contact onderhield met uw moeder (uit uw DVZ-verklaring blijkt immers dat u minstens tot november 2018 contact had met uw moeder), niet zou geweten hebben of uw moeder uw vader, die inmiddels overleden is, op de hoogte zou hebben gebracht van uw seksuele geaardheid is niet aannemelijk, temeer uit uw verklaringen blijkt dat uw gewelddadige vader tot aan zijn dood ergens in 2014 samen bleef wonen met uw moeder (CGVS 2, p. 8-9).

Het is in het verlengde hiervan evenmin aannemelijk dat u niet met zekerheid zou hebben trachten te achterhalen of uw oudste broer R. (...) op de hoogte raakte van uw seksuele geaardheid. Toen u gevraagd werd of uw broer R. (...) uw geraadheid had vernomen, antwoordde u : 'Dat weet ik niet. Het zou kunnen, maar ik weet dat niet. Hij heeft het misschien van iemand vernomen, want mijn moeder zei me dat mijn broers me wilden doden' (CGVS 2, p. 21). Net omdat u uw familie en met name uw broers vreest in geval van terugkeer naar uw land is het niet aannemelijk dat u niet zou hebben proberen te achterhalen of uw vader en broer R. (...) op de hoogte werden gebracht van uw seksuele geaardheid, ook al verklaarde u even later dat nu iedereen het weet aangezien uw familieleden vlakbij elkaar wonen (CGVS 2,p. 22)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ook gelet op en net omwille van het taboe dat er op haar geaardheid zou rusten in haar land van herkomst en in acht genomen de risico's die dit met zich bracht, mocht immers worden verwacht dat zij zich bij haar moeder zou hebben geïnformeerd omtrent de vraag of haar gewelddadige vader en haar broer R. op de hoogte werden gesteld van haar geaardheid en omtrent hun eventuele reactie dienaangaande. Met verzoeksters verklaringen omtrent de slechte relatie tussen haar en haar broer, haar moeder en haar vader en omtrent de dronkenschap van haar vader wordt in de voormelde motivering verder reeds terdege rekening gehouden en deze verklaringen doen geenszins afbreuk aan de terechte opmerking dat minstens kon worden verwacht dat verzoekster er middels de contacten met haar moeder van op de hoogte zou zijn of haar vader en haar broer al dan niet (door haar moeder) werden ingelicht omtrent haar lesbische geaardheid. Dit geldt nog des te meer daar het, zoals verzoekster overigens uitdrukkelijk bevestigt in het voorliggende verzoekschrift, in de eerste plaats net haar directe omgeving en de voormelde familieleden waren die verzoekster ten gevolge van haar geaardheid zou dienen te vrezen.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende lesbische geaardheid en relatie, de hieruit voortgesproten problemen en de vrees voor vervolging die verzoekster op grond hiervan beweert te koesteren.

Derhalve is verzoeksters verwijt dat verweerder naliet de algemene situatie voor lesbiennes in haar land van herkomst te onderzoeken verder in het geheel niet dienstig.

Betreffende het door verzoekster aangevoerde misbruik vanwege haar jongere broer, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

"U haalde verder nog aan dat u sinds uw eenentwintigste tot aan uw vertrek uit uw land ernstig werd misbruikt door uw jongere broer E. (...). Na uw huwelijk verkrachtte hij u bij u thuis, toen uw ex-man afwezig was. Hij bleef dit doen ook nadat hijzelf getrouwd was in 2002 of 2003. Uw broer E. (...) is de vader van uw zoontje E. (...), dat op driejarige leeftijd overleed (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 30). Ook aan deze verklaringen kan echter worden getwijfeld. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat uw broer de vader was van E. (...), zei u : 'Toen had ik enkel seks met mijn broer en niet met mijn man. Ik had toen geen seks met mijn man' (CGVS 2, p. 30). Toen u hierop werd gevraagd hoe uw man reageerde op uw zwangerschap, zei u dat uw man u niet geloofde toen u hem vertelde dat het kind van hem was. Toen u hierop werd gevraagd hoe uw man reageerde aangezien hij u niet geloofde, zei u ineens : 'Ik zei dat ik toen geen seks had met mijn man. Eigenlijk hebben we toen toch een keer seks gehad (...)'. Uw inconsistente verklaringen op dit vlak, die eveneens raken aan het beweerd misbruik door uw broer en (de evolutie van) de relatie met uw man, ondergraven uw geloofwaardigheid ter zake."

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven, dit mede gelet op de reeds hoger aangehaalde vaststellingen omtrent de door haar aangevoerde psychische problemen, niet één concreet en dienstig argument aan. Ingevolge de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, kan geenszins worden aangenomen dat van verzoekster en omwille van haar voorgehouden psychische problematiek, geen gedegen en eensluidende verklaringen mochten worden verwacht omtrent de vragen of zij ten tijde van het misbruik door haar broer en de aanvang van haar zwangerschap al dan niet seks had met haar eigen echtgenoot, waarom zij er zeker van was dat haar broer de vader was en

waarom haar echtgenoot niet geloofde dat hij zelf de vader kon zijn. Ook het tijdsverloop sedert de feiten kan deze vaststellingen niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts geheel onverlet en voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan waar gemotiveerd wordt:

“Bovenal moet worden opgemerkt dat uw beweerde vervolgingsfeiten moeilijk te rijmen vallen met de handelswijze die u hier zelf tegenover zette. Zo is het geenszins logisch dat u amper drie maanden na uw huwelijk, dat plaatsvond op 5 oktober 1991, besloot om vanuit het dorp waarvan uw man afkomstig was en waar u na uw huwelijk was gaan wonen, terug te verhuizen naar Baku. U gaf aan dat uw broer snel ontdekte dat u terug was en u vaak in uw woning kwam opzoeken, waar het misbruik herbegon (CGVS 1, p. 5-6). Nu gaf u weliswaar aan dat uw man u geen aandacht schonk. Aangezien u echter uw huwelijk net had afgesloten om aan de verschrikkingen te ontkomen die u in uw ouderlijk huis in Baku had doorstaan, waaronder de aanrandingen door uw jongste broer, is het niet aannemelijk dat u er omwille van een gebrek aan aandacht al na drie maanden terug naartoe zou trekken en er tot aan de geboorte van uw eerste kind eind 1992 helemaal alleen zou wonen tot uw man u er af en toe een bezoek kwam brengen. Uw gedragingen houden geen steek en ondermijnen verder het beweerde seksuele geweld dat in Baku zou zijn gepleegd door uw jongste broer.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet op dienstige en concrete wijze aanvecht, onverminderd gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarenboven moet worden benadrukt dat uw beweringen over de gebrekkige aandacht en de homoseksualiteit van uw man die u hieraan koppelt, evenzeer kunnen worden betwijfeld. Dit versterkt verder de gebrekkige logica inzake uw terugkeer naar Baku, alwaar de beweerde vervolgingsfeiten zich zouden hebben afgespeeld. Zo verklaarde u dat u wist dat uw man homoseksueel was omdat u hem betrapt had toen u in 1996 uw man op het platteland vervoegde. U betrapte uw man met een school- en legervriend, een zekere M. A. (...), in bed. U confronteerde uw man hiermee die alles bekende. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband. Zo verklaarde u eerst dat u uw man met zijn vriend M. A. (...) betrapte in M. A. (...)’s bed waaraan u toevoegde dat het om een huis met twee verdiepingen ging. U betrapte hen in bed op de eerste verdieping toen ze elkaar kusten, waarop u snel weer vertrok (CGVS 2, p. 18). Toen u even later werd gevraagd of u zomaar M. (...)’s huis mocht binnengaan, zei u dat de scène zich in feite afspeelde in het ouderlijk huis van de vader van uw ex-man en dus niet in M. (...)’s huis (CGVS 2, p. 19). Het feit dat u eerst in detail beschreef hoe u uw man betrapte en daarbij aangaf hoeveel verdiepingen het huis van zijn vriend telde om hier even later op terug te komen en te zeggen dat uw ontdekking van zijn homoseksualiteit uiteindelijk toch niet op deze locatie plaatsvond, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de ‘betrapping’ van uw man en de hem door u toegeschreven homoseksualiteit in ernstige mate aan. Het is trouwens opmerkelijk dat u M. A. (...)’s familienaam niet kende, die volgens uw verklaringen een jeugdvriend van uw man was met wie hij op school had gezeten en met wie hij naar het leger was gegaan, of deze niet trachtte te achterhalen, aangezien hij volgens uw verklaringen een relatie had met uw ex-man. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u en uw ex-man bleven samenwonen tot 2009, het jaar waarin u uw land verliet. Ook al was hij in de periode dat jullie samenwoonden vaak afwezig, bleef hij tot 2009 komen en gaan, waaruit bezwaarlijk een desinteresse jegens u kan worden afgeleid. Bovendien ging u tot 2009 blijkbaar ook nog geregeld naar het dorp waar het ouderlijk huis van uw man lag en hij vaak verbleef, aangezien u verklaarde dat telkens wanneer een buur uit een naburig dorp u er tussen 1995 en 2009 zag, hij uw man beledigde (CGVS 2, p. 19). Uit het bovenstaande moge duidelijk blijken dat aan uw verklaringen over uw ex-man, wiens passieve houding jegens u ertoe bijdroeg dat het misbruik door uw broer E. (...) verder kon plaatsvinden, geen geloof kan worden gehecht.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Geheel ten onrechte tracht zij de voormelde vaststellingen immers te verklaren door te verwijzen naar haar psychische problemen. Te dezen kan andermaal worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Voor het overige voert verzoekster ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Aldus blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Dat er aan uw verklaringen over het jarenlange misbruik dat u door toedoen van uw jongere broer onderging, geen geloof kan worden gehecht, wordt nog versterkt door uw talmende houding toen u tijdens uw gehoor op 27 oktober 2020 gevraagd werd hoelang het misbruik was doorgedaan. Toen deze vraag u een eerste keer werd gesteld, antwoordde u : 'Hij heeft me nog een aantal keer verkracht.' Toen de vraag u nog eens werd gesteld, antwoordde u : 'Eerste keer in zomer 1991. Ik trouwde in oktober en verliet het huis.' Toen de vraag u andermaal werd gesteld, antwoordde u : 'Ik heb het niet berekend'. Het is enkel nadat uw advocate u met aandrang vroeg tot welk jaar dit misbruik plaatsvond, dat u aangaf dat dit tot 2009, tot uw vertrek naar België doorging (CGVS 2, p. 30). Ook al kan begrip worden opgebracht voor de pijnlijke herinneringen die dergelijke feiten oproepen, getuigen uw antwoorden van weinig doorleefdheid."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Op haar psychische problemen werd reeds hoger ingegaan. Deze kunnen omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen geen verklaring bieden voor de vaststelling dat zij niet bij machte bleek om op spontane en doorleefde wijze een antwoord te formuleren op de algemene vraag tot wanneer het misbruik vanwege haar broer duurde.

Hoe dan ook kan in het kader van het voorgaande worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld:

"Ten overvloede zij nog opgemerkt dat u verklaarde dat uw broer geen contact meer heeft met uw familie (Verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 19). Zelfs indien het beweerde misbruik uit het verleden zou worden aangenomen, hetgeen niet het geval is, kan niet worden besloten dat er wat u betreft nog sprake is van een toekomstgerichte vrees bij terugkeer. U heeft uw vrees voor uw broer E. (...) in geval van terugkeer naar uw land dan ook niet aangetoond."

Verzoekster laat deze motieven geheel ongemoeid en voert ter weerlegging hiervan niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven zij onverminderd overeind en zijn er, zo er al geloof zou kunnen worden gehecht aan het vermeende misbruik vanwege verzoeksters jongere broer, *quod non*, goede redenen om aan te nemen dat dit misbruik zich in de toekomst en bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw zal voordoen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"U haalde in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming verder nog aan dat u tijdens uw jeugd werd vernederd en geslagen door uw vader, die altijd dronk, en u hiervoor niet bij uw moeder terecht kon (CGVS 1, p. 3). Hoe laakbaar deze feiten ook zijn, blijkt uit uw verklaringen dat deze feiten zich lang geleden afspeelden, ze op een bepaald moment stopten en uw vader inmiddels overleden is. Er is in dit verband dan ook geen sprake van een actuele vrees in uw hoofde."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden. Bijgevolg zijn er goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ten gevolge van haar voorgehouden, woelige verleden met haar vader bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen verdere of nieuwe problemen zal kennen.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien deze door verzoekster niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort bevat uw identiteitsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uit het fotootje van uw zontje E. (...) blijkt dat hij leed aan het Downsyndroom."

Verzoekster kan met haar verwijzing naar Franstalige rechtspraak die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde tot slot in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze rechtspraak kan namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven enerzijds, en de vaststelling dat er in het kader van de beweerde problemen met haar broer en de problemen die zij in het verleden kende met haar overleden vader geen sprake is van een aannemelijke, actuele en/of toekomstige vrees anderzijds, kan verzoekster zich te dezen tot slot niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT